

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXV. leto • 2025 2

*S tega kraja miru, kjer se je rodil in živel
sveti Frančišek, ponavljam z močjo
in krotkostjo ljubezni: spoštujmo stvarstvo,
ne bodimo orodje uničenja!*

Papež Frančišek v Assisiju



Kazalo

3	Uvodnik
4	Duhovni pogledi
9	Papež Frančišek Frančiškovim
11	Svetopisemske ikone
13	Luč svete Klare
14	Pogovor
18	Brezmadežna
20	Biseri molitve
22	Frančiškov svetni red
24	Med minoriti
28	Razvedrilo z Gospodom
29	Utrinki iz Assisija
31	Otroci med nami
32	Reportaža
35	Obletnice
39	In memoriam
40	Iz Frančiškovih revij
41	Obvestila

Naslovnica: *Poslani smo na pot oznanjevanja. Da jo bomo našli, potrebujemo znamenja. Ko so učenci dejali Jezusu: »Kako bi mogli poznati pot?«, jim je odgovoril: »Jaz sem pot, resnica in življenje.«*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matej Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, splet, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Pojdite v miru in slavite Gospoda!



Še preden duhovnik na koncu maše odslovi ljudstvo »Pojdite v miru«, se verniki razletijo po cerkvi in iščejo najbližja vrata, tako da se v hrupu, ki spominja na tržnico, tudi zadnje pesmi ne sliši več dobro. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem se v Italiji privadil na tovrstno navado. Pa sem se vprašal: Se jim mudi oznanjati evangelij? Ali so tako zares vzeli besede prošnje za obhajilo in zaključnega pozdrava, ki vernike pošilja oznanjati to, kar so pri bogoslužju slišali in doživeli? Na Apeninskem otoku je namreč pogosta navada, da se po zaključnem blagoslovu ljudi pozdravi takole: »Slavite Gospoda s svojim življenjem: pojdite v miru!«

V zadnjem letu v reviji Med nami odstiramo skrivnosti evharistične daritve in tako smo po prvih treh delih (1. vstop v svetost prostora, 2. miza Besede, 3. miza Kruha) v tej številki prišli do zadnjega poglavja, ki govori o poslanstvu, ki nas pošilja oznanjati. Različni avtorji bodo osvetljevali pomembno temo z različnih zornih kotov. A tu ne gre za katerokoli poslanstvo, temveč za tisto, ki neposredno izhaja iz bogoslužja in se vanj vedno znova tudi vrača.

Duhovnikov pozdrav na koncu maše »Pojdite v miru« ima za podlago latinski izraz »Ite, missa est«. V začetku se je glasil tudi »Ite, dimissio est«, kar

bi lahko prevedli: »Pojdite, maša je končana.« Šlo je za uradno formulo, s katero se je končalo vsako srečanje skupnosti. V naslednjih stoletjih je izraz vedno bolj pridobil značaj poslanstva, zato so ga nekateri začeli uporabljati v smislu »Ite, missio est – pojdite, na vrsti je poslanstvo, poslani ste«. A še bolj kot zaključni pozdrav je poslanstvo vsebovano v prošnji po obhajilu, na katero morda nismo dovolj pozorni, ker smo »ta glavno že dali skozi«. V njej se obračamo k Bogu z zahvalo in hkrati tudi prošnjo, da bi to, kar smo pri svetem obredu doživeli in okusili, znali prevesti v življenje. Nekaj primerov: »Večni Bog, nasitil si nas s čudežnim kruhom ... Prosimo te, naj ta daritev obrodi sad v naših dobrih delih«; »Bog Oče, naj nas poživi nebeški kruh ... Daj nam, da bomo kristjani ne le po imenu, ampak tudi v dejanju«; »Dobri Oče ... Ta hrana ljubezni naj okrepi naša srca, da bomo v svojih bratih tebi služili.«

Prošnja po obhajilu torej vsebuje glavne elemente našega krščanskega poslanstva, ki se potem »sproži« z duhovnikovim pozdravom »Pojdite v miru«. Zavedati se moramo, da že pri sami maši doživimo občestvo, ne šele potem, ko je slovesnost končana. Pri evharistični daritvi namreč dvakrat molimo za prihod Svetega

Duha: nad darove, da postanejo Kristusovo telo in kri, ter nad vernike, da bi bili »eno telo in en duh v Kristusu«. To na najlepši način pokažemo tako, da po končanem obredu ne zdravimo v svoje avtomobile, temveč da še naprej gradimo občestvo, ki smo ga nezasluženo prejeli v dar že pri sami maši. V prvih stoletjih so se kristjani zbirali po končani slovesnosti, delili dobrine in poskrbeli za tiste, ki so bili najbolj potrebni pomoči. Na to nas spominjajo tudi lepi atriji velikih cerkev in bazilik, kjer so se ljudje radi zadrževali in udeleževali tisto, za kar so prosili v prošnji po obhajilu.

Poslanstva ne moremo opravljati v lastnem imenu in tudi ne z najboljšimi pastoralnimi načrti, če ti ne izhajajo iz izkušnje svete maše. Tam smo doživeli pravo luč, tam smo sprejeli darove Svetega Duha. Le kot priče Svetega gremo lahko v svet in začnemo poslanstvo v vsakdanjem življenju.

Lahko zaključim z nekaj provokativnimi vprašanji: Zakaj nismo vsi kristjani, ki se udeležujemo nedeljskega bogoslužja, tudi misijonarji? Morda mislimo, da je za to treba prejeti misijonarski križ. A vendar je Jezus, ki smo ga prejeli pri obhajilu, prav tisti, ki je bil križan in je vstal od mrtvih in je poslal v svet ne samo dvanajstere, temveč tudi »drugih dvainsedemdeset učencev«. Če je dvanajst apostolov, ki so se hranili z vstalim Kristusom, »osvojilo« in preoblikovalo svet, zakaj danes milijoni kristjanov, med katere smo prišteti tudi mi, ne uspe spremeniti vsaj nekaj od današnje prevladujoče poganske misli in navad? Je naš »amen« kot odgovor na prošnjo po obhajilu zares verodostojen?

P. Igor Salmič



Evharistija in naše poslanstvo

p. Martin Kmetec



Obhajanje maše je dogodek, je ponovitev, ponovna urešničenje in ponavzročanje tega, kar se je zgodilo pri zadnji večerji, ko je Jezus vzel v svoje roke kruh, ga razlomil in dal svojim učencem, tako tudi vino. Oba sta postala njegovo telo in kri, oba postaneta njegovo telo in kri pri obhajanju maše; tega ne bomo mogli nikoli doumeti, ampak smemo vstopiti v to skrivnost s pomočjo vere in ljubezni do Kristusa.

Služenje

Evangelist Janez poroča, da je Jezus pri zadnji večerji umil učencem noge in jim naročil, naj tudi oni delajo isto, torej služijo drug drugemu (Jn 13,1–17). Umivanje nog je bilo opravilo sužnjev. S to gesto je Jezus podobno kot v lomljenju kruha ponavzročil svojo smrt na križu, ki je bila smrt sužnjev, torej tistih, ki so bili v družbi najbolj zaničevani, ponižani in so predstavljali zaslužene. Jezus s svojo smrtjo na križu prevzame mesto sužnja, da nas osvobodi, in sicer je naša osvoboditev v neskončni Božji ljubezni. Sveti Janez zapiše: "Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jim je izkazal ljubezen do konca." (Jn 13,1)

Zato naroča svojim učencem, naj delajo tako, kakor jim je on naročil (Jn 13,14). Odslej bo služenje prvo poslanstvo vseh njegovih učencev, in sicer vseh, ki se udeležijo evharističnega bogoslužja. Bogoslužje pri mizi se torej nadaljuje v bogoslužju življenja, ko gradimo Cerkev s svojim pričevanjem in zgledom. Cerkev danes bolj kot kdajkoli potrebuje sodelovanje, služenje, zato je potrebno, da gradimo njeno stavbo, podobno kot je to storil Frančišek. Karkoli že lahko storimo za občestvo, ki mu pripadamo, ima neizmerno vrednost in je znamenje naše ljubezni; to pomeni, da smo vzeli Jezusovo zapoved zares. Služenje pomeni tudi z ljubeznijo živeti družinsko življenje ter v potrpežljivosti graditi mir v srcu, kar velikokrat ni lahko. Tudi naša družina je Cerkev v malem,

občestvo, kjer drug drugemu pomagamo in se veselimo, da smemo živeti polnost medčloveških odnosov, saj v toliko primerih družine doživijo polom in na žalost pride do ločitve. Služenje pomeni majhne korake, vsakdanje prizadevanje za dobro, v ponižnosti in z vztrajnostjo. Ničesar ni brez potrpežljive vztrajnosti in globoke predanosti našemu človeškemu poslanstvu.

Pričevanje

Podobno kot je veljalo za apostole in učence, ki so doživeli Kristusovo smrt na križu in njegovo vstajenje, je tudi naš poklic biti pričevalci Kristusove smrti in vstajenja. To bomo lahko samo pod pogojem, da smo v resnici doživeli Kristusa. Dogodki v zvezi s Kristusom so apostole tako pretresli, da niso mogli drugače, kakor da so to resnico oznanjali in jo prenašali naprej. Ravno to Jezus pove svojim učencem pred vnebohodom: "Vi ste priče teh reči." (Lk 24,48)

Kaj pomeni pričevanje? Vsi imamo različne talente oziroma sposobnosti, s pomočjo katerih opravljamo svoj poklic in lahko usmerjamo svoje življenje ter na ta način izražamo svojo ustvarjalnost: v praktičnem delu vsakdanjega življenja, v glasbi, slikarstvu ali pa v športu. Talenti so darovi, a največji dar, ki smo ga prejeli, je dar vere. Verovati v Boga, verovati, da je Bog stvarnik in Oče vseh nas, verovati, da je Bog ljubezen. Dobili smo dar, da verujemo v Kristusa, ki je s svojo smrtjo na križu osvobodil človeštvo greha in teme, v njegovem vstajenju pa imamo večno življenje.

Potem ko se je vstali Kristus razodel apostolom, se je vrnil v nebesa, da bi s svojo poveljano človeško naravo tudi nam omogočil vrnitev k Očetu. Jezus se razide z učenci, vendar jim obljubi dar Svetega Duha, ki apostole naredi za pričevalce Kristusovega trpljenja in vstajenja: "Prejeli boste moč Svetega Duha, ki bo prišel na vas, in boste moje priče ..." (Apd 1,8). Sveti Duh nam daje moč za krepostno življenje, on oživlja Cerkev; dela nas močne in sposobne za pričevanje.

Jezus pravi apostolom: "Vi boste moje priče." Kaj pomeni biti priča? Včasih smo poklicani na sodišče, da bi pričevali o dogodku oziroma o tem, da je to, kar nekdo izjavlja, resnica.

Obstajajo ljudje, ki so doživeli velike zgodovinske dogodke. Morda so bili na fronti ali pa so bili priča tragediji koncentracijskih taborišč. Njihovo pričevanje je vezano na doživljanje, ki je pustilo v njihovih srcih trajne sledi.

Obstaja pa še ena vrsta pričevanja, in sicer je to pričevanje osebe, ki se je je dotaknil določen dogodek oziroma



srečanje z nekom; ta dogodek je povzročil veliko spremembo v življenju te osebe. Gre za dogodek, ki je človeka zaznamoval. Kristusovo življenje, besede in čudeži, predvsem pa njegova smrt in vstajenje, so imeli tako močan vpliv na apostole, da so popolnoma spremenili njihovo življenje. Zato so pričevali; menili so, da je treba izkustvo Kristusa oznaniti svetu in dati možnost tudi drugim, da Kristusa spoznajo in na ta način stopijo na pot odrešenja. Sv. Janez v svojem prvem pismu piše: "Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na lastne oči gledali, kar so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja." (1 Jn 1,1-2) Sv. Janez poudarja izkustvo Kristusa: slišali smo, videli smo. Česa so se dotaknile njihove roke? Besede življenja. Samo če dopustimo, da se Kristus dotakne naše duše, našega srca in našega življenja, ga bomo mogli doživeti kot odrešenika in postati njegove priče.

Nismo priče ideje, ampak osebe. Smo priče živega Kristusa, ki smo ga srečali v različnih okoliščinah svojega življenja. Njegove priče smo lahko, če smo se z njim srečali v globini vere; če ga srečujemo vsak dan v življenju in v evharistiji, nam daje moč, da mu bomo zvesti tudi v težkih življenjskih okoliščinah.

Kako pričevati? Kaj pomeni pričevati? To pomeni, da z življenjem pokažem, da verujem v Kristusa. Pričevati za Kristusa pomeni, da je Jezus moj učitelj in Kyrios – absolutni gospodar. S svojimi odločitvami, ki so vezane na njegove zapovedi, pokažem, da ga ljubim.

Zgled pričevanja nam daje Devica Marija, ki je sprejela Božji načrt in mu ostala zvesta tudi v neizmerno težkih trenutkih pod križem. Mučenci so pričevalci – saj so s svojim življenjem izpričali, da je Kristus "pot, resnica in življenje" (Jn 14,6). Mučenci, kot sv. Ignacij Antiohijski, so dar svojega življenja povezovali z evharistijo, edinstveno daritvijo, v kateri se Kristus daruje za nas. Toliko kristjanov je po svetu, ki v težkih življenjskih razmerah, v

revščini in trpljenju, kljub vsemu z veseljem živijo svojo vero; Sveti Duh jim daje to sposobnost in moč.

Tako se rodi misijonsko sporočilo

Kristus naroča učencem, naj veselo novico odrešenja tudi oznanjajo. Evharistično slavlje se konča s povabilom, da bi bili oznanjevalci vesele novice. V latinski maši duhovnik po blagoslovu reče: "Ite, missa est." Po eni strani to pomeni, da je daritev izpolnjena, končana; po drugi strani pa to pomeni, da se maša zdaj začne v vašem življenju. Evangelist Matej zaključi svoj evangelij z besedami vstalega Kristusa, ki se prikaže apostolom: "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal! Vedite pa: jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta!"

Tudi v današnjem času je največja naloga Cerkve oznanjati evangelij, in sicer je vsak kristjan po krstu poklican k sodelovanju pri evangelizaciji oziroma misijonskem poslanstvu Cerkve. To pomeni pomagati oznanjati Kristusa. Ko gredo misijonarji po nepoznani poti, potrebujejo nekoga, ki jih bo vodil, peljal s čolnom ali jim pomagal premagati ovire na poti. Tudi mi lahko spodbujamo misijonsko sporočilo z molitvijo, s finančno pomočjo in z duhovnimi žrtvami, ki jih darujemo za misijone.

Najpomembnejše pa je, da smo tudi mi v svojem okolju zavestno misijonarji: mnoge župnije nimajo več duhovnika, zato se morajo organizirati laiki. To je odgovornost. Moramo skrbeti za cerkev, za to, da bodo otroci imeli verouk in da bo zagotovljena tudi maša. Razen tega pa je vedno treba razmišljati, kaj bi storili, da tudi drugi pridejo k maši. Nenehno imejmo v mislih, da bi koga nagovorili, naj se udeleži nedeljske maše ali pa kakšne druge prireditve v župniji. Tiste, ki jih ne vidimo več let v cerkvi, ali pa tiste, ki potrebujejo tolažbo, tudi če ne hodijo k maši, je treba nagovoriti. Predvsem pa, bodimo veseli kristjani. Veliko je trpljenja, veliko je stisk. Poklicani smo, da bi šli k njim in jim prinesli veselo sporočilo upanja. Pokojni papež Frančišek je te bivanjske situacije imenoval periferije in kristjane nenehno vabil, da bi šli na periferije in ponesli tja veselo oznanilo.

Samo zedinjeni z Jezusom

Ni mogoče živeti zavestnega krščanskega življenja brez povezanosti s Kristusom. V petnajstem poglavju Janezovega evangelija beremo Jezusove besede pri zadnji večerji: "Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni." (Jn 15,4) Ta odnos med trto in mladikami pomeni našo notranjo povezanost s Kristusom, ki je nujna in jo moramo negovati. Zato se hranimo z Evharistijo, ki je kruh življenja. Beseda "ostati" v Janezovem evangeliju pomeni vztrajati, ostati zvest do konca. Naj nam Jezus da to milost, da bi doživeli njegovo neskončno ljubezen in bi nas ta ljubezen prekrasila ter naredila za njegove zveste pričevalce.





»Ite, missa est« – pesem poslanstva

Cecilija Oblonšek



Zadnji sad evharistije je »prepoznati Kristusa pod podobo brata, sestre in z njim ravnati s spoštovanjem, ki ga namenjamo Najsvetejšemu zakramentu. Na ta način evharistija postane življenjski program« (Janez Pavel II., 1979), k čemur nas zavezuje vzklik odslovitve.

Več možnosti odslovitve v Rimskem misalu

Zadnje besede duhovnika ob sklepu maše, po sklepnem blagoslovu, so odslovitev, ki se glasi *Pojdite v miru*. V tretji izdaji Rimskega misala iz leta 2008 so poleg že obstoječe oblike *Ite, missa est* dodani še trije vzkliki: *Ite ad Evangelium Domini annuntiandum*, nato *Ite in pace, glorificando vita vestra Dominum* ter *Ite in pace*. Tudi v novem slovenskem misalu se bo ob sedanjem *Pojdite v miru* dodalo še nekaj novih možnosti (*Pojdite in oznanite Gospodovo blagovest* ter *Pojdite v miru in s svojim življenjem slavite Gospoda*, odgovor ljudstva pa je vedno enak: *Bogu hvala*). V slovenskem jeziku smo že vzklik *Ite, missa est*, ki dobesedno pomeni le *Pojdite, maša je končana*, po vzoru vzhodnih liturgij prevajali po smislu: *Pojdite v miru* oz. *Pojdimo v miru*, kar kaže na veliko tankočutnost slovenskih prevajalcev in njihovo upoštevanje smisla bogoslužja.

Sklepni *Bogu hvala* je zahvala za celotno slavlje svete maše

Podobno kakor z vzklikom duhovnika je tudi z odgovorom: prvotno so verniki z odgovorom *Bogu hvala* samo vzeli na znanje odpustni klic. Kristjani so imeli v prvih stoletjih v svojem vsakdanjem življenju navado, da so na vsako sporočilo rekli *Bogu hvala*. Ko pa je ta odgovor *Bogu hvala* v srednjem veku prejel isto melodično in slovesno oblačilo, so odkrili, da se skriva za temi besedami zahvala Očetu za celotno slavlje, ki so ga obhajali. To je

zahvala za evharistijo (zahvalo), ki je postala dar naše zahvale.

Čudovite melodije odslovitve

Čeprav smo vajeni ta napev peti v glavnem po preprosti melodiji v obsegu terce, pa obstaja veliko melodij tega napeva; pravzaprav ima skoraj vsaka koralna maša tudi svojo uglasbitev *Ite, missa est* (na sliki je napev iz najbolj znane Angelske maše). Na velikonočno vigilijo in skozi vso velikonočno osmino ter na binkošti se odslovitev radostno glasi *Pojdite v miru, aleluja, aleluja*. Ljudstvo pa v istem veselju odgovori *Bogu hvala, aleluja, aleluja*. Ta napev je eden od primerov takšnega slovesnega napeva *Ite, missa est*.

ITE, MISSA EST



Pomen sklepne pesmi

V duhu poslanstva bi bilo smiselno osvetliti tudi vlogo in vsebino sklepne pesmi, ki je kot glasbene sestavine liturgična navodila sicer ne predvidevajo, lahko pa poudari odgovornost in veselje kristjanov, ki naj nosijo Kristusovo telo svetu. V slovenskem prostoru imamo navado na tem mestu zapeti tudi kakšno priljubljeno Marijino pesem, mogoča bi bila samo instrumentalna glasba, zelo ustrezna je tudi pesem v čast Svetemu Duhu. Lahko pa najdejo tu mesto pesmi, ki so nam ljube, a morda nimajo mesta med sveto mašo (npr. ljudske, mladinske ali zborovske nabožne cerkvene pesmi, ki so seveda po vsebini primerne), sploh če izpostavljajo vidik veselega oznanila, ki ga bomo ponesli v svet.

Vsi smo Krištofi

Vsi, ki smo se odžejali pri živem izviru Božje besede in prejeli Gospodovo telo, smo 'Kristonosci' (kar pomeni Krištof – v grščini Hristoforos (Χριστόφορος)): otroci in mladi, ki s svojo iskrenostjo in neposrednostjo nosijo Kristusovo besedo svojim bližnjim; tisti, ki imajo poslanstvo skrbeti za bolne in ostarele v župniji (izredni delivci



obhajila, patronažne sestre, ki bodo ta dan v službi bolnim, člani Karitas, ki bodo na voljo pomoči potrebnim ipd.); zakonci in družine, ki na delovnih mestih, v vzgojnih ustanovah, političnem in kulturnem življenju in drugje s krščanskim življenjem pričujejo o navzočnosti Božjega kraljestva med nami; ostareli, bolni, ki z molitvijo

prežemajo svet z Božjo navzočnostjo in potrpežljivim prenašanjem svojega bremena pričajo o tem, da je vrednota življenja sveta; duhovnik s spremstvom, ki bdi nad svojo župnijo, ki ni zaprta za cerkvenimi vrati, ampak pri mizi evharistije okrepljena za oznanilo evangelija vsemu stvarstvu (Mr 16,15).

Pojdite, poslani ste!

p. Anton Borovnjak



Kolikokrat se nam je že zgodilo, da smo med obhajanjem (nedeljske) evharistije komaj čakali njen konec, sklepni blagoslov in mašnikovo oziroma diakonovo odslovitev »Pojdite v miru«, naš »Bogu hvala« pa je bil verjetno eden izmed bolj iskrenih in zavestnih odgovorov pri takšni sveti maši? Ne glede na to, da bi lahko na dolgo in široko razpravljali o vzrokih, zakaj »komaj čakamo na konec evharistije«, pa je dejstvo, da ima odslovitev ob koncu svete maše močno in bogato sporočilo, ki ga kristjani še nismo v polnosti razumeli in vzeli za svojega. »Pojdite v miru« ob koncu svete maše sicer označuje konec obrednega dejanja, a globlji pomen tega stavka je, da v resnici oznanja nadaljevanje evharistije v vsakdanjem življenju.

Za lažje razumevanje tega si pogledjmo izraz v latinskem jeziku, ki je veliko bolj zgovoren od besedila v slovenskem jeziku. V tipični izdaji Rimskega misala v latinskem jeziku je za odslovitev uporabljen stavek *Ite, missa est*. Gre za starodavni izraz, ki so ga že v zgodnjih krščanskih časih uporabljali, da so ob koncu evharistične daritve odpustili vernike. Beseda *missa* (iz glagola *mittere*

– poslati) je v starodavnih časih preprosto pomenila odslovitev – *dimissio* (iz *dimittere* – odposlati, odsloviti). O tem nam priča dokument s konca 4. stoletja, in sicer Potopisni dnevnik romarke Egerije, ki je romala po svetopisemskih krajih Egipta, Palestine, Sirije, Mezopotamije in Male Azije. V dnevniku najdemo več kot 60-krat uporabljen izraz *missa* v smislu odslovitve oziroma zaključka liturgičnega obreda, samo dvakrat

pa uporabi izraz *missa* za označitev celotnega evharističnega bogoslužja. Iz virov izvemo, da je v istem času ta izraz uporabljal tudi sv. Ambrož Milanski, in sicer v smislu, da je obhajal sveto mašo. Tako se je nato zelo hitro začela beseda *missa* uporabljati za označitev celotne evharistične daritve. Evharistija je postala *missa* oziroma sveta maša, izraz, ki je danes splošno uporabljen, ki pa ga prvi kristjani niso poznali, saj so za poimenovanje evharistične daritve uporabljali druge izraze, na primer »lomljenje kruha« (Apd 2,42). Čeprav se je od 7. stoletja dalje izraz *Ite, missa est* uporabljal ob zaključku praktično vseh liturgičnih obhajanj, vključno s sveto mašo, pa se je sčasoma ta izraz uporabljal samo še ob zaključku evharistične daritve.





Benedikt XVI. je v posinodalni apostolski spodbudi Evharistija – zakrament ljubezni zapisal, da je v odslovitvi ob koncu evharističnega slavlja jasno izražen odnos med obhajanjem svete maše in poslanstvom kristjanov v svetu. Poudarja, da ta pozdrav pomenljivo izraža misijonski značaj Cerkve. Po vsakem obhajanju evharistije sem kot kristjan, Gospodov učenec, poslan v svet, da oznanjam in pričujem za Gospoda. To temelji na dejstvu, da se vsako naše srečanje z Jezusom, tako kot pri prvih učencih, začne z Njegovim povabilom »Pridita in bosta videla« (Jn 1,39), kajti vsakič, ko se kristjani kot občestvo zberemo k obhajanju evharistije, se zberemo v Njegovem imenu, se zberemo v odgovor na Njegovo vabilo. In tako kot se je po vstajenju srečanje učencev z Jezusom zaključilo z Njegovim naročilom »Pojdite po vsem svetu in naredite vse narode za moje učence« (Mt 28,19; Mr 16,15), se tudi naše srečanje z Vstajlim pri evharistiji zaključi z naročilom, naj gremo v ta svet in ga preplavimo z njegovo Besedo. Kajti »Ljubezni, ki jo obhajamo v zakramentu (evharistije), nikakor ne smemo ohraniti le zase. Ta ljubezen po svoji naravi zahteva, da jo posredujemo vsem. To, kar svet potrebuje, je Božja ljubezen, je srečanje s Kristusom in vera vanj« (Benedikt XVI., Evharistija – zakrament ljubezni, št. 84).

Papež Frančišek je v eni izmed katehez dejal: »Ko se konča maša, se začne zaveza krščanskega pričevanja. Kristjani ne hodimo k maši, da bi opravili tedensko nalogo in nato živeli, kot da se nič ni spremenilo. Kristjani hodimo k maši, da bi sodelovali pri Gospodovem trpljenju in vstajenju, nato pa še bolj zavestno živeli kot kristjani: odpre se zaveza krščanskega pričevanja. Iz cerkve odidemo, da bi »šli v miru« in prinesli Božji blagoslov v naše vsakdanje dejavnosti, v naše domove, na naša delovna mesta, da bi s svojim življenjem poveljevali Gospoda« (kateheza, 28. marec 2018). Vsakič torej, ko zapuščamo cerkev ob koncu evharističnega slavlja, moramo oditi boljši, kot smo prišli, z več življenja, z več moči, z več

želje po krščanskem pričevanju. Če smo v cerkev vstopili kot posamezniki vsak s svojim življenjem, svojimi skrbmi, upi, veseljem, pa po maši zapuščamo cerkev ne več kot posamezniki, ampak predvsem kot bratje in sestre, ki smo okrog oltarja gradili eno Kristusovo skrivnostno telo. Poklicani in poslani smo, da se vrnemo v svet, v vsakdanje življenje, vendar na nov, drugačen način. Poslani smo, da z vsem, kar smo, z vsem svojim življenjem pričujemo o živem srečanju, ki nas je spremenilo, da bi se vesela novica o Vstalem znova razširila po vsem svetu in bi na ta način tudi druge navdušili za Kristusa.

Seveda, to poslanstvo pričevanja se mora na konkreten način odražati v našem vsakdanjem življenju. Ljubezen v evharistiji nas priganja, da smo zares orodje Njegove ljubezni, da dopustimo, da Bog po nas prihaja v ta svet. Jezus želi gledati druge skozi naše oči, želi poslušati potrebe in radosti bratov in sester skozi naša ušesa, želi še naprej iztegovati roko k najrevnejšim in najšibkejšim, pri čemer želi uporabljati naše roke, želi iti naproti vsem, a želi hoditi z našimi nogami, želi skrbeti za vse, a skozi našo skrb in pozornost do bližnjih; skratka, Jezus želi ljubiti po nas. Pri evharistiji prejmem moči, da zmorem biti »majhen svinčnik v rokah Boga, ki piše ljubezensko pismo svetu« (sv. mati Terezija).

Naj opozorim le še na to, kako zgovorno je že samo zaporedje mašnega obreda; odslovitve ob koncu maše oziroma vabilo k poslanstvu namreč sledi mašnemu blagoslovu. Poslanstvo je sad blagoslova, ki je v sveto-pisemskem jeziku enakovredno izvolitvi in poklicanosti z vsemi življenjskimi zgodbami, ki jih ti besedi priključeta. Je hkrati zagotovilo, da pri opravljanju poslanstva nismo sami, da ga ne opravljamo v svojem imenu, ampak v imenu Svete Trojice, da nas Sveta Trojica pri tem poslanstvu spremlja. Naš »Bogu hvala« pa je ne nazadnje potrditev, da se zavedamo, da je živeti evharistijo in biti po njej poslan v svet privilegij in dar.



Papež, ki je utelešal karizmo sv. Frančiška Asiškega

Pripravil p. Milan Kos



Na velikonočni ponedeljek se je končal pontifikat papeža Frančiška. V letih njegovega papeževanja smo v reviji Med nami – Duh Assisija in Brezmadežna imeli posebno rubriko z naslovom Papež Frančišek Frančiškovim. Vsakič sem želel predstaviti misli papeža Frančiška in jih povezati z besedili sv. Frančiška Asiškega ter iz tega napraviti sklep kot spodbudo za naše krščansko življenje, ki se navdihuje ob sv. Frančišku Asiškem. Ob sklepu te rubrike podajam pismo generalnih ministrov Frančiških redov, ki so ga zapisali ob smrti svetega očeta Frančiška.

Frančiškova konferenca generalnih ministrov

Prot. št. 23/2025

Rim, 22. april 2025

Pismo generalnih ministrov frančiškove družine

V spomin na svetega očeta, papeža Frančiška

Dragi bratje in sestre,
mir in dobro vsem bratom in sestram Frančiškove družine!

S srcem, polnim hvaležnosti, a tudi globoke bolečine, želimo mi, generalni ministri Frančiškove družine, z vami deliti naše slovo od »gospoda papeža«¹ Frančiška, ki ga je Gospod poklical k sebi v velikonočni luči.

V trenutku, ko nas je naš ljubljeni papež Frančišek zapustil, čutimo nujno, da razmislimo o globokem pomenu, ki ga je imel za nas, sinove in hčere sv. Frančiška Asiškega. Ni bilo naključje, da si je Jorge Mario Bergoglio izbral ime ubožca iz Assisija za svoje papeštvo: ta izbira je že od začetka razkrivala življenjski in misijonski program, ki mu je ostal zvest do konca svojih dni.

Papež, ki je utelešal Frančiškovo karizmo

Papež Frančišek je na pomenljiv način živel duha našega serafinskega očeta. Kako ne bi pomnili njegovih besed, izrečenih med obiskom v Assisiju 4. oktobra 2013: »S tega kraja miru, kjer se je rodil in živel sveti Frančišek, ponavljam z močjo in krotkostjo ljubezni: spoštujmo stvarstvo, ne bodimo orodje uničenja! Spoštujmo vsakega človeka: naj se končajo oboroženi spopadi, ki krvavijo naš planet, naj orožje utihne in naj sovraštvo povsod prepusti prostor ljubezni, žalitev odpuščanju in nesoglasja edinosti.«

Kristus v središču, ljubezen do Cerkve, prednost molitve, slog evangelijske preprostosti, bližina ubogim in zanjim, skrb za naš skupni dom, prizadevanje za spravo, mir in dialog – ti stebri frančiškove karizme so vodili njegovo papeško službo.

Univerzalno bratstvo

S posebnim ganjenjem se spominjamo njegovega sporočila Frančiškovi družini 8. maja 2021, ob stoletnici revije »Sveti Frančišek, zavetnik Italije«, ko nas je spodbujal: »Nadaljujte z zanosom, navdihnjeni z likom ubožca iz Assisija, ki je znal živeti bistvenost v povezavi z usmiljenjem do vseh, zlasti do najbolj ubogih in zapuščenih. Prizadevajte si, da boste vrednote frančiškove karizme uresničevali v vsakdanjem življenju, in ostanite pozorni na znake časov.«

Njegova enciklika *Fratelli tutti*, navdahnjena prav z našim serafinskim očetom, bo ostala eden najmočnejših pozivov k univerzalnemu bratstvu našega časa – vabilo, da se prepoznamo kot bratje in sestre v svetu, raztrganem zaradi delitev in konfliktov.

Papež Frančišek je to oznanilo podkrepil z močjo svojega glasu, ki je pozival k odgovornosti do bližnjega, še posebej do migrantov, beguncev, žrtev nasilja in vojn, brezdomcev, zapornikov – tistih številnih »nevidnih«² v naših mestih.

S svojimi dejanji in besedami se je predstavil kot pravi brat, ki je vse vabil, naj v družbi, ki pogosto zasleduje le dobiček, ne spregledajo otrok, ostarelih in izključenih. Močno je poudaril tudi vrednost žensk, s čimer je prispeval k oblikovanju konkretnega in bogatega bratstva, ki odraža obraze vseh nas.

Njegov klic k skupni hoji v krščanski skupnosti je Cerkvi dal bratski obraz, srečevanju z drugimi kulturami in religijami pa dih upanja.



Skrb za stvarstvo

Kako bi pozabili na spodbudo, ki jo je papež Frančišek dal skrbi za naš skupni dom z encikliko *Laudato Si'*, ki je globoko zakoreninjena v frančiškovski duhovnosti? Lepo se ga je spominjati prav med praznovanjem 800. obletnice *Hvalnice stvarstva*.

Eni od naših družin je 4. novembra 2020 dejal: »Sveti Frančišek nas vabi, naj stvarstvo zremo z očmi začudenja in hvaležnosti, ne z držo požrešneža, ki vse izkorišča in ničesar ne spoštuje. Ubožec naj vas nauči, kako vzpostavljati sočutje z vsemi, postaviti svojo ustvarjalnost v službo zadnjim ter živeti zdravo napekost do resnice in pravičnosti skupaj z notranjim mirom.« Resničnost, kjer je vse medsebojno povezano in kjer je Bog v središču stvarstva in bitij, presega vsakršen ekologizem in še vedno čaka, da bo v polnosti uresničena v osebni in družbeni življenju.

Cerkev ubogih in za uboge

Že od začetka papeštva si je papež Frančišek želel »Cerkve ubogih za uboge«, po zgledu sv. Frančiška, ki se je poročil z gospo Uboštvo. V enem svojih zadnjih srečanj s Frančiškovi, 17. junija 2023, ob osemstoletnici Pravila sv. Frančiška, nam je dejal: »Uboštvo ni sociološka teorija ali modna muha, temveč je hoja za Jezusom po poti ponižnosti in odpovedi. Gre za konkretno ljubezen, ki postane služenje in dar. Spodbujam vas, dragi bratje in sestre, da vedno ostanete veseli pričevalci tega evangelijskega uboštva, ki ga je svet Frančišek živel, ko se je slekel vsega, da bi hodil za Gospodom.«

Zdi se nam, da je to sporočilo z leti njegove papeške službe vedno bolj raslo in nas nenehno vračalo k bistvenemu. V vsem tem prepoznavamo tudi zrel sad drugega vatikanskega koncila, iz katerega ni črpal le navdiha, temveč mu je dal tudi glas in podobo.

Vabilo k nadaljevanju po Frančiškovi poti

Medtem ko žalujemo ob njegovi smrti, sprejmimo njegovo duhovno dediščino kot dragocen zaklad, ki ga je treba varovati in plemenititi. Najboljši način za počastitev spomina na papeža Frančiška je, da z obnovljeno vezanostjo živimo karizmo našega svetega očeta Frančiška – oznanjamo evangelij z življenjem pred besedami, si prizadevamo biti orodje miru v razdeljenem svetu in živimo univerzalno bratstvo z vsemi stvarmi.

Tako nas je učil in prosil: »In vse to, dragi bratje in sestre, ste poklicani živeti v bratstvu, v zavesti, da ste del velike Frančiškove družine. V tem smislu vas spominjam na



Frančiškovo željo, da bi vsa družina ostala združena, ob spoštovanju različnosti in avtonomije posameznih delov in vsakega člana. A vedno v medsebojni živi povezanosti, da bi skupaj sanjali o svetu, kjer bi se vsi čutili bratje in si skupaj prizadevali, da bi ga uresničili (prim. *Fratelli tutti*, 8): moški in ženske, ki se borijo za pravičnost, ki si prizadevajo za celostno ekologijo, sodelujejo pri misijskih projektih in postajajo ustvarjalci miru ter priče blagov.

Vabimo vse brate in sestre Frančiškove družine, da molimo za dušo blagoslovljenega papeža Frančiška, naj ga Gospod sprejme v svoje kraljestvo luči in miru, kjer bo lahko končno zrl obličje Tistega, ki mu je z ljubeznijo služil na zemlji.

*»Hvaljen, moj Gospod,
za sestro našo, telesno smrt,
pred katero nihče živ ne more uiti.«*

Z bratsko naklonjenostjo, v edinosti, ki nas vse združuje v Kristusu, vaši generalni ministri in predsednica:

Fra Massimo Fusarelli OFM, generalni minister

Fra Carlos Alberto Trovarelli OFMConv, generalni minister

Fra Roberto Genuin OFMCap, generalni minister

Tibor Kauser OFS, generalni minister

Sr. Francés Marie Duncan OSF, predsednica IFC-TOR





Obdarovani in poslani

Matjaž Celarc



Evharistija – daritev zahvale – dobi svoj polni smisel šele v življenju, kjer se dar nadaljuje. Zaključni mašni klic »Ite, missa est – Pojdite, maša je« ni le zaključek obreda, temveč začetek poslanstva. Pojdite, kajti daritev se nadaljuje: v vašem življenju. Poslani smo, da živimo iz tega, kar smo prejeli: preoblikovala nas je Božja beseda, okrepil nas je kruh večnosti, pospremil nas je blagoslov. Prehod iz življenja družinske skupnosti v poslanstvo – v podarjanje življenja za skupnost – izhaja iz izkušnje polnosti in blagoslova. Tako kot oče blagoslavlja svoje sinove, preden jih pošlje na pot (prim. 4 Mz 6,24–26), tudi Jezus blagoslovi svoje učence ob njihovem poslanstvu (prim. Lk 24,50). Evharistija – zakrament Božje bližine – nas v tem duhu (1) hrani s svojo navzočnostjo, (2) pošilja v moči Svetega Duha in (3) krepi, da moremo tudi sami

darovati svoje življenje kot dar, ki smo ga prejeli pri oltarju.

Biti z Njim – biti poslani. Apostol pomeni »poslani«, a poslati je mogoče le tistega, ki je bil prej z Njim. Temeljno izhodišče vsakega učenca je srečanje z Jezusom. Evangelist Janez to poudari že na začetku svojega evangelija, ko govori o iskanju Jezusa. Dva učenca Janeza Krstnika sledita Jezusu in vprašata: »Kje stanuješ?« (Jn 1,38) Božji Sin, ki biva v Očetovem naročju (Jn 1,18), ju povabi: »Pridita in bosta videla.« Sledita mu, vidita, kje stanuje, in ostaneta pri njem tisti dan – to srečanje se zapiše kot nepozaben duhovni dogodek (Jn 1,39). Zato Janez kasneje v svojem pismu lahko piše: »Kar smo videli in slišali, to vam oznanjamo, da bi imeli občestvo z nami in z Bogom« (prim. 1 Jn 1,3). V sinoptični tradiciji se klic učencev zgodi na gori – prostoru Božjega razodetja. Jezus pokliče tiste, »ki jih je sam hotel«, da bi bili z Njim in da bi jih nato poslal oznanjat blagovest (Mr 3,13–15). To dvoje – biti z Njim in biti poslan – je nerazdružljivo. Biti z Gospodom pomeni ostati v resnici, sprejeti svojo krhkost in ranljivost, dopustiti, da nas njegova ljubezen oblikuje. Petrov primer razkriva ta proces: ob čudežnem ulovu rib priznava svojo grešnost, a prav njemu Jezus reče: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« (Lk 5,8–10) Jezus moli zanj, da bi se, potem ko pade, mogel spreobrniti, sprejeti odpuščanje in utrditi svoje brate v veri (Lk 22,32). To potrjevanje bratov – pastirska služba – pa ima en sam temelj: ljubezen do Jezusa in hoja za njim (Jn 21,15–19). Skupnost Jezusovih učencev raste iz živega odnosa z Njim. To pomeni prepoznavati ga v vsakdanjem življenju, pustiti se vžgati z njegovim Duhom in graditi občestvo, kakor se to zgodi učencema na poti v Emavs, ko ga prepoznata v blagoslovu in lomljenju kruha (Lk 24,13–35).

Obdarjeni z Duhom – poslani kot priče. »Prejeli boste moč Svetega Duha in boste moje priče,« napove Jezus pred vnebohodom (Apd 1,8). Poslanstvo učencev temelji na tej obljubi. Niso priče ideologije ali moralnega nauka, temveč osebe – Vstalega Gospoda. Biti priča pomeni biti zaznamovan z Njegovo bližino in deliti tisto, kar si prejel. Prva Cerkev se rodi v občestvu molitve (Apd 1,14), kjer vera raste iz notranjega ognja Duha. Merilo za apostolsko službo ni vpliv ali znanje, temveč osebna izkušnja Jezusovega življenja, smrti in vstajenja – biti priča vsemu temu (Apd 1,22). Pristno poslanstvo ima torej dve korenini: srečanje z Vstalim in napolnjenost s Svetim Duhom. Skupnost ne raste iz struktur, temveč iz ognja Duha, bližine Vstalega ter Gospodovega delovanja (Apd 2,47). V občestvu, ki se pusti voditi Duhu, se poraja nova logika – logika delitve, sočutja in podarjenega



vsakdanjega življenja, a ga Bog kliče k luči in svobodi (prim. Apd 26,18). Z njihovim pričevanjem hodijo znamenja novega življenja, ki se rojeva iz odnosa z Vstalom: hromi vstajajo in hodijo (Apd 3,6–8; 14,10), mrtvi oživijo (Apd 9,40–41; 20,10), in kar je največje, v občestvu rastejo sočutje, skrb za uboge, delitev dobrin in služenje (Apd 6,1–7). Temelj apostolskega poslanstva je zavest, da smo sami najprej podarjeni – rojeni iz Ljubezni. Iz te Ljubezni potem lahko tudi sami postajamo dar: oznanjamo življenje tam, kjer se zdi, da vlada smrt, in lepoto občestva tam, kjer vlada ujetost v osamljenost. Evharistija se ne konča z odslo-

življenja (Apd 4,32–35). Moč te skupnosti ne izhaja iz »srebra ali zlata«, temveč iz zavesti, da deluje v Jezusovem imenu (Apd 3,6) – v imenu, ki pomeni bližino, oblast in usmiljenje. Jezusovo ime in moč Duha nista čarobna formula (prim. Apd 19,13–17), temveč izraz popolne predanosti Kristusu. Prav zato postanejo preizkušnje prostor razodetja Božje zvestobe. Apostoli so veseli, da smejo trpeti zaradi Jezusovega imena (Apd 5,41). Preizkušnje ne ustavijo evangelija; nasprotno, postanejo orodje njegove rasti. Tudi preganjanje Bog obrne v blagoslov, saj so razkropljeni učenci oznanjali Besedo povsod, kamor so prišli, in »Gospodova roka je bila z nami« (Apd 11,19–21).

Rojeni iz Ljubezni – darovani za druge. Čeprav so sredi stisk in preganjanj, apostoli izkušajo Duha, ki jih osvobaja in kliče v oznanilo: »Pojdite in govorite v templju ljudstvu vse te besede življenja!« (Apd 5,20) Ta izkušnja Duha rojeva srčnost, notranjo svobodo in pogum. Oznanjevanje in pričevanje nista vsiljevanje, temveč dar – iskanje človeka, ki je izgubljen, ujet v temo



vitvijo – prav tam se začne njeno uresničevanje. Kar smo prejeli v Jezusovi navzočnosti in občestvu, ni dar zase, temveč dar za življenje – klic, da se nadaljuje v vsakdanjosti. Postajamo kruh drug za drugega, semena upanja na življenje večnosti, ki se razodeva v večji medsebojni povezanosti. Naše vsakdanje življenje tako postaja prostor darovanja, ki ni ločen od bogoslužja, temveč je njegovo nadaljevanje – postaja živa, resnična in smiselna daritev Bogu (prim. Rim 12,1–2), utemeljena v veri in usmerjena v obljubo večnosti.





Evharistija in poslanstvo

Sestre klarise



predvsem delavnih svetnikov. Z Marijino pomočjo hočemo najprej posvetiti sami sebe,« je spodbujal svoje vrstnike. »Hočemo iz sebe izklesati svete katoličane, nepopustljive v načelih in delavne! Iz usmiljenja do ubogih, ki nimajo kruha, in še bolj ubogih, ki nimajo Boga, iz usmiljenja do obojih dajmo svoje mlade moči na razpolago Cerkvi, da té uboge rešimo in jih pripeljemo h Kristusu in v novo, lepšo prihodnost!«

Ob koncu evharistične daritve Cerkev pošilja vernike k pričevanju: »Pojdite v miru, poslani ste!« Ta klic jasno izraža naše poslanstvo. Potem ko smo se okrepili ob mizi Božje besede in Božjega kruha in prejeli moč od zgoraj, ne smemo ostati nedejavni in tudi ne isti kot prej.

Kristus in Cerkev nas vabita k misijonskemu poslanstvu. Vsak kristjan je poklican, da svetu prinaša Kristusovo luč. Božja ljubezen, ki je »izlita v naša srca po Svetem Duhu« (Rim 5,5), nas priganja k veri, ki se kaže v dejanjih v skladu z lastnimi zmožnostmi, talenti. K temu nas vabijo tudi zgledi svetnikov in njihova karizma.

V tem duhu sv. Klara spodbuja sv. Nežo Praško: »Imam te za sodelavko samega Boga in oporo slabotnih udov Njegovega skrivnostnega telesa.« Tako sodeluje pri odreševanju drugih kristjanov; notranja svetost se skrivnostno razširja na druge. Moč za to črpa v sv. evharistiji, kot mladika, ki je v življenjski povezanosti s Kristusom. V evharistiji najde središče svojega življenja; zre Kristusa od učlovečenja do križa in vstajenja ter se sama skrivnostno spreminja vanj. Klara je bila popolnoma misijonarka po molitvi in skriti daritvi za Cerkev in ves svet. Sijajna kanonizacija pred 770 leti, 15. 8. 1255, predstavlja pečat na njeno pomembno delo v korist vsega krščanstva, saj je Klarino življenje izgorevalo v ljubezni do Kristusa in do Cerkve, ki ji je svetnica s svojimi sestrami služila do zadnjih moči.

Geslo našega mučenca bl. Lojzeta Grozdeta je bilo »Evharistija, sonce mojega življenja«. »Današnji svet za svojo rešitev ne potrebuje veliko politikov, znanstvenikov in umetnikov, ampak potrebuje

Tudi sv. mati Terezija je vsak dan znova ob evharističnem Jezusu, pri sv. maši in adoraciji črpala moči za darovanje najbolj ubogim.

Sv. evharistija je vir in vrhunec našega življenja in notranja moč za služenje Cerkvi. Vsaka mašna daritev je poseben dar, čudež Božje ljubezni. Zlasti sedaj, ko število duhovnikov strmo upada, bodimo neizmerno hvaležni zanje, ki nam vsak dan pogrnjajo mizo nebeške gostije in kličejo živega Boga na oltar, in tudi molimo za nove poklice. Z velikim zaupanjem zrimo v prihodnost ob obljubi, ki jo je Gospod v skrivnostnem zakramentu zagotovil sv. Klari: »Vedno vas bom varoval!«



Stanovitnost in zvestoba lastni poklicanosti proslavljata Boga ter pritegujeta Božjo milost in blagoslov. Vsaka sveta maša je povabilo k misijonskemu poslanstvu za vse, da bi s skritim použivanjem v molitvi in daritvi ali z gorečim oznanjevanjem in pričevanjem z besedo in zgledom prižigali Kristusovo luč bratom in sestram ter v moči evharističnega Kruha hodili po poti Božje volje proti večni blaženosti.



»To je Božje delo, sam iz svoje moči nikoli ne bi zmogel«

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Zlatko in Cvetka Pintar domujeta na pohorskih vzpetinah. Hišo sta si postavila pod hribom, na katerem kraljuje cerkva sv. Križa; tam se vsako leto pred vnebohodom – po domače križevim – zbere lepo število faranov. Zberejo se pri njuni domačiji in gredo v procesiji do cerkvice, kjer je sveta maša, nato pa pogostitev na njuni terasi. Pogostitev – to je prava beseda zanj. Imata neverjeten dar gostoljubnosti – pri njiju je res domače, človek se enostavno dobro počuti. Njun drugi dar pa je povezovanje – kjerkoli sta, se okoli njiju hitro zbere družba prijateljev: ko sta bila na Ptuj, sta povezovala sosede v bloku, zdaj, ko sta na Pohorju, zbirata sosede v vasi. In ob njunih novih prijateljih se tudi stari dobro počutimo. To je njuno poslanstvo, ki ga živita v veselju in preprostosti. Odkar je Zlatko stalni diakon, povezuje tudi vernike v župnijah, kamor je poslan.



Cvetka in Zlatko Pinter

Molitev pred pogovorom:

Zlatko: Gospod, hvala ti za današnji dan in za naše srečanje. Blagoslavljalj nas še naprej in nas povezuje po Kristusu, našem Gospodu, amen!

Glede na to, da je to revija asiških romarjev, vaju najprej vprašam, kako sta si blizu s svetim Frančiškom in ali sta že bila v Assisiju.

Cvetka: V Assisiju sem bila s patri minoriti, v šotorih, vskočila sem namesto gospe, ki je zbolela. Čudovito je bilo. Takrat mi je postal Frančišek blizu, ker je bilo res do bro duhovno vodstvo.

Zlatko: V Assisiju bom letos prvič, ker bova romala v Rim z župnijo Malečnik pri Mariboru in se bomo med potjo ustavili v Assisiju. Mi je pa Frančišek med vsemi svetniki najbližji. Njegova Hvalnica stvarstva je nekaj čudovitega, me navdihuje.

Kako se je začela vajina verska vzgoja in kako vaju je zaznamovalo življenje v vajinih družinah?

Zlatko: Meni je bilo krščanstvo položeno v zibelko. Tudi moj stric je bil duhovnik. Vendar je bila vzgoja bolj trda, bali smo se Boga, bali, da bomo kaznovani. Šele zdaj, ko sem starejši, spoznavam, da ne samo da me Bog ljubi takega, kot sem, ampak da je ljubezen. Bil sem ministrant. Moram se zahvaliti Frančiškovi bratom, ki so me podpirali, ker sem bil iz revne družine, da so mi kot ministrantu omogočili duhovne vaje v Strunjanu. Najprej sem bil povezan s frančiškani, potem med bivanjem na Ptuj s kapucini, zdaj pa tudi z minoriti, ki so na Ptujski Gori. To je naša dekanija in z njimi sodelujem. V najstniških letih sem se malo iskal in v tistih letih je prišel v Loče pri Poljčanah, kjer smo živeli, misijonar Pepi Gider, ki me je popeljal v globlje spoznavanje vere. V našem kraju je živel tudi družina Pahljina (Cvijeta Pahljina je bila znana psihiatrinja, ustanoviteljica Telefona v stiski, duhovnih taborov v Žički kartuziji in logoterapije v Sloveniji po metodi Viktorja Frankla, op. avtorice), s katero smo bili zelo povezani. Ob njih sem spoznaval, da Sveto pismo ni samo branje, ampak ga je treba predvsem razumeti in o prebranem premišljevati.

Cvetka: Lahko rečem, da sem bila izmoljena, ker je moja mama celo nosečnost bruhala in zdravniki je niso hoteli več niti pogledati, oče pa je moral podpisati, da se ne strinja s splavom, ker so bili prepričani, da ne bova preživeli. V naši razširjeni družini sta bili stara mama in stara teta, ki sta se zaobljubili in veliko molili, da bi se nosečnost srečno iztekla. Nazadnje sva obe z mamo preživeli. Ob nedeljah smo vedno hodili k maši, rožni venec pa smo molili samo ob vseh svetih. V srednji šoli sem vodila zborček, ki je nastal v maju ob šmarnicah. Jaz sem igrala kitaro, otroci so peli in tako je nastala skupina Šmarnice, s katero smo peli v naši župniji svete Marjete na Dravskem polju oz. v Trničah in tudi v drugih župnijah.

Hodila sem na duhovne vaje k sestram v Malo Loko, tam je bila s. Terezija Žerdin, z njo sem bila zelo povezana, tudi dopisovali sva si. Ob neki priložnosti so prišle k nam na obisk in vsi so me že videli v samostanu. Res me je njihovo življenje tako navdušilo, da sem že pri petnajstih želela vstopiti v samostan. Mama pa mi je svetovala, naj



Z družino ob diakonskem posvečenju

dojel, da mora biti odslej žena na prvem mestu, in takrat se je začel najin odnos izboljševati. Nisem imel pravega občutka, da sem del družine; to sem dojel šele takrat, ko sva se odselila na svoje, v stanovanje na Ptuj. Takrat sva že imela prvega otroka in šele tam sem postal odgovoren mož in oče.

Hvaležen sem p. Vinku Škafarju, ki naju je spoznal z mladimi pari in naju pritegnil v delo na župniji. Vključila sva se tudi v zakonsko skupino, v kateri smo skupaj rasli v medsebojnem odnosu in še vedno smo skupaj,

še malo dozorim, naj počakam do polnoletnosti, ampak takrat pa je bil že Zlatko vmes (smeh).

Kako in kje sta se spoznala?

Zlatko: Spoznala sva se na katehetskem tečaju v Mariboru. Takrat je tam nastalo kar nekaj parov, tako da so se profesorji šalili, da to ni katehetski tečaj, ampak ženitna posredovalnica.

Cvetka: Spoznala sva se na moj 18. rojstni dan leta 1980, naslednje leto pa sva se že poročila, Zlatko pa je bil star 21 let.

Kako to, da sta se poročila tako hitro in tako mlada?

Zlatko: (smeh) Bom povedal kar iskreno: zaradi predzakonske vzdržnosti. Videla sva, da se bova težko držala vrednot, ki so nama veliko pomenile. Zaupala sva v Božjo pomoč in stopila oz. skočila v zakonski stan.

Cvetka: Jaz sem bila še študentka. Poročila sva se konec avgusta, 2. septembra sem imela zadnji izpit na fakulteti in potem sva uživala cel mesec na otoku Susku.

Kako pa sta se prilagodila na skupno življenje?

Zlatko: Prva tri leta je bilo zelo težko. Včasih sem mislil, da ne bo šlo. Najprej razlika v načinu razmišljanja – pri Cvetki so bili veliki kmetje, mi smo bili skromna delavska družina in živela sva pri njenih starših. Najtežje pa je bilo meni prerezati popkovino z mojo mamo, na katero sem bil preveč navezan. Šele po treh letih sem

tudi s p. Vinkom, ter še vedno rastemo.

Cvetka: Na začetku tudi meni ni bilo enostavno. Bila sem med dvema svetovoma: na eni strani moji starši, na drugi Zlatko. Vsak je imel svoje videnje, jaz pa sem morala krmariti med njima. Ko sva se preselila na Ptuj, sva zaživela kot par in starša.

Kako pa je na vaju odnos vplivalo prihajanje otrok: najprej Tadej, potem Bernard in čez nekaj let še Veronika?

Cvetka: Otroke sem imela rada že prej, pela sem z njimi v Trničah, zelo lepo smo sodelovali. Ko sem postala mama, je bilo to izpolnitev mojega poslanstva. Zlatko pa je imel 15 let mlajšega brata, ki mu je bil tudi skoraj kot oče. Imel je razvit občutek za delo z otroki. Sosedje so večkrat občudovali, kako se iz našega doma vedno sliši: »Ati, ati, lačen, žejen ...« Bolj so se obračali nanj kot name.



Z zakonsko skupino ob diakonskem posvečenju



Zlatko: Ko sva dobila prvega otroka, sem se počutil potrjenega kot mož in oče. Čeravno sem imel veliko terenskega dela, sem se takrat, ko sem bil doma, res posvetil otrokom.

Kako sta prenašala verske vrednote na svoje otroke?

Zlatko: Vsi trije so se vključili v župnijo, bili so skavti. Midva sva jim dala, kolikor sva zmogla, je pa vsak otrok poseben. Dala sva jim, kar sva mislila, da je zanje najboljše. Prej sva molila z njimi, zdaj pa za njih, ker se skrb za otroka nikoli ne neha.

Vesela sva, ko pridejo z vnuki naokoli. Četudi mora delo kdaj počakati, veva, da so otroci in vnuki pomembnejši, in se jim z veseljem posvečava.

Zlatko, že nekaj let si stalni diakon. Kako se je začela tvoja pot do diakona, kdo te je nagovoril k temu?

Zlatko (se zamisli): Če bi mi kdo rekel eno leto pred upokojitvijo, da bom kdaj diakon, bi ga samo začudeno pogledal, saj še vedel nisem, kaj je to. Takrat sva se ravno preselila v Slivnico. Bratje kapucini so me »zatožili« tukajšnjemu župniku g. Jožetu Šömnu, da sem bil aktiven v njihovi župniji na Ptuj in naj me povabi »naprej«, saj sem prvi dve leti v Slivnici sedel bolj zadaj. Začel sem sodelovati v tej novi župniji, in ko se je v Mariboru začelo izobraževanje za diakone, me je župnik nagovoril, naj se ga udeležim. Mislim sem si: »Če ne drugo, bom vsaj na osebnem nivoju zrasel.« Ko sem slišal, da traja izobraževanje pet let, sem si mislil: »Zlatko, kaj delaš tukaj? To ni

zate.« Potem pa sem vztrajal in na koncu dočakal posveitev. To je res nekaj Božjega, sam iz svoje moči nikoli ne bi zmogetl.

Dobil sem dekret za domačo župnijo Slivnica in za pomoč v župniji sv. Jožefa v Mariboru. Na dekretu pa tudi piše, na kar me Cvetka večkrat spomni: da se moramo diakoni vedno zavedati, da je na prvem mestu še vedno žena in da moramo kdaj tudi duhovnikom reči ne.

Tvoji prijatelji smo se zelo čudili, kako vztrajno si nadaljeval svojo pot proti diakonatu – tudi zaradi težkega študija, ki se je popolnoma razlikoval od tvojega prvotnega poklica in usmerjenosti. Vedeli smo, da si inteligenčen, ampak najprej si bil električar, praktik, potem pa si nam naenkrat razlagal težke filozofske in teološke pojme. Kako si zmogetl?

Zlatko: Študij je obsegal pet let predavanj in 24 izpitov. Po letu dni me je Sveti Duh tako obsijal, da sem začel kar požirati vsebine predavanj. Profesorji so bili zelo dobri in postal sem tako navdušen, da sem komaj čakal na predavanja.

Poleg študija pa je vsak izmed nas moral imeti duhovnega spremljevalca ali spremljevalko. Dobili smo seznam spremljevalcev in izbral sem s. Veroniko Verbič, šolsko sestro sv. Frančiška Kristusa Kralja, ki je prej nisem poznal. Drugi ponujeni spremljevalci so bili skoraj vsi moji znanci ali prijatelji. Menil sem, da za duhovno vodstvo potrebujem nekoga, ki ga ne poznam, da ne bodo pogovori bolj prijateljski kot duhovni. Takrat je bila predstojnica skupnosti v Mariboru. Enkrat mesečno sva se srečala. Moja naloga je bila, da sem prebiral dnevne odlomke iz Svetega pisma in pisal razlage. Na srečanju sva se potem pogovarjala o tem. Na začetku marsičesa nisem vedel in razumel. Počasi pa sem napredoval in rasel v spoznanjih. Zelo sem ji hvaležen za duhovno vodstvo. Zdaj je v Rimu vrhovna predstojnica šolskih sester.

Kako si ti, Cvetka, sprejela Zlatkovo odločitev za diakonsko službo?

Cvetka: Moram reči, da sem bila na začetku skeptična. Diakonat sem razumela kot nekaj zelo odgovornega





S sosedi in prijatelji na domači terasi

in zahtevnega, ne kar nekaj. Sicer je Zlatko že na Ptuj pomagal pri verouku, vodil je skavte in bil izredni delivec obhajila, tako da mu sodelovanje v pastoralnem delu ni bilo tuje. Bila sem tudi navajena, da je bil zaradi terenskega dela in vseh teh dejavnosti veliko odsoten. Glede tega se pri naju ni veliko spremenilo. Ob nedeljah greva skupaj k maši, on diakonira, jaz pojem na koru in potem greva skupaj domov. Drugače je, kadar je zaradi diakonskih obveznosti veliko odsoten, takrat mora delo pač počakati.

Je veliko potrebe po diakonski službi ali se kdaj počutite odveč?

Zlatko: Vidim, da so potrebe velike. Je pa od župnije do župnije različno. Treba je prepoznati potrebe. V naši župniji je na primer šest zakonskih skupin, močen Karitas in veliko usposobljenih voditeljev. Zato mi tu ni treba prevzeti pobude, sem pa na razpolago za tisto, za kar župnik vidi, da me potrebuje.

Kaj je v bistvu poslanstvo diakona?

Zlatko: Diakon pomeni služabnik. Naše poslanstvo je služenje in pokorščina. Tu se večkrat pošalim, da smo poročeni v prednosti pred duhovniki, ker smo že navajeni

na pokorščino (smeh). Zavedati se moramo, da je duhovnik mentor, mi smo tu, da služimo in smo na razpolago Cerkvi. Lahko vodimo obrede krsta, poroke, blagoslove, učimo verouk, vodimo besedno bogoslužje, molitve, izpostavimo Najsvetejše ...

Pri sveti maši, kjer diakon diakonira, mu pripada branje evangelija in na koncu vzklik »Pojdite v miru!«.

Pri slovesni maši je diakon škofov privilegij, to pomeni, da stoji ob škofu in mu streže. Če so pri maši uvodi, mu pripada uvod v pozdrav miru.

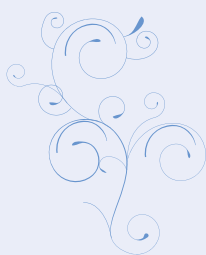
Naša obveza je, da vsak dan molimo hvalnice in večernice oz. brevir, tako kot duhovniki. Vsako prvo sredo v mesecu imamo rekolekcijo z duhovniki, po posvečenju smo njihovi sobratje.

Tema te številke je poslanstvo. Kakšno bi bilo vajino sporočilo bralcem?

Cvetka: Poslušati Jezusa in prepoznati, da je glas, ki nas nagovarja, res njegov.

Zlatko: Ko diakon vzklikne »Pojdite v miru!«, s tem vzklikom ni konec kristjanovega poslanstva. Jezus želi, da smo misijonarji v svojem kraju, v svoji družini, da oznanjamo veselo novico. Pojdite in oznanjajte! Misijon ni zgolj takrat, ko gremo v revne kraje. Misijonsko polje je tukaj, med nami, v moji družini, župniji, narodu ... Vedno znova vidim, kako smo šibki. Kristjani premalo živimo evangelij. V svoji grešnosti in majhnosti moramo priti v ponižnosti pred Gospoda, da se bodo lahko razodela njegova čudovita dela.

Draga prijatelja, hvala vama za vse, kar sta nam povedala in kar delata. V imenu bralcev vama želim veliko blagoslova v vajinem življenju in poslanstvu!



Dobri Bog, dal si mi Svetega Duha, stkal si vez popolne ljubezni. Podaril si mi čas, mi dovolil delati dobro, misliti lepo, živeti potrpežljivo, graditi pravično. Nauči me, kdaj govoriti, kdaj molčati. Moja dela naj bodo tvoj navdih. Podaril si mi križ, s tem pa dovolj moči, da ga nosim. Hvala ti za besede življenja. Moja duša je tiha kaplja, ki čaka, da z njo napojiš rajski vrt. Naš Bog, naša rešitev, z milostjo mi v resničnem svetu kaži prave smeri. Amen.

Silva Žabota



BREZMADEŽNA



Ugaša dan in sliši se večerni zvon,
 Pri srcu pa ostaja v tišini čuden dvom.
 Ako zares trpljenja pot le vodi v pravo smer,
 Na kaj naj gledam, da ne padem preko vseh ovir?
 Je moja pot res prava, ko vendar trnja se bojim?
 Enkrat in spet in znova se v strahu izgubim ...

Nekoč v začetku in kot poslan pred dvakrat tisoč let
 Edini Bog ustvaril in s križa smrtjo odrešil je naš svet.

Ostajam torej zvesta veri v vse, kar On uči,
 Saj tudi sled trpljenja končno v luči zažari.
 Radost neskončna se po strašni smrti razplamti,
 Angelov vojska namreč kamen groba odvali.
 Moj Bog, Gospod moj in Odrešenik vseh nas,
 Otel nas zla je greha in usmiljenja povzdignil glas.
 Tema naj dvoma torej zdaj in vedno se zgubi –
 Iz Kristusovih ran lahko prav vsak vso moč dobi.

Olga Pelaj





Vojska Brezmadežne

NAMENI MI 2026

Vodilna tema: Z MARIJO OZNANJATI KRISTUSA SVETU

JANUAR

Da bi iskreno sodelovanje vseh kristjanov pospešilo proces edinosti in miru.

FEBRUAR

Da bi nas vsakodnevna prizadevanja za spreobrnjenje naredila za pričevalce evangelija med brezbržnimi in oddaljenimi.

MAREC

Da bi znali razločevati in razvijati »semena Besede«, ki so navzoča v kulturi našega časa.



APRIL

Da bi znali pričevati o veselju in upanju Vstalega z vsakodnevnim darovanjem samih sebe bližnjemu.

MAJ

Da bi nas Sveti Duh naredil sposobne goreče oznanjati vero v Jezusa.

JUNIJ

Da bi se družine čutile podprte s strani krščanske skupnosti pri uresničevanju svojega poslanstva.

JULIJ

Da bi odrasli znali mladim posredovati vrednote notranjega življenja, ljubezen do Kristusa in njegovega evangelija.

AVGUST

Da bi po zgledu sv. Maksimilijana znali odgovarjati na nove oblike revščine z »ustvarjalno ljubeznijo«.

SEPTEMBER

Da bi naše cerkvene skupnosti po poti vere postale vedno bolj gostoljubne do »neprakticirajočih«.

OKTOBER

Da bi začutili dolžnost in veselje sodelovati v poslanstvu Cerkve, ki je oznanjanje Kristusa, edinega odrešenika človeka, vsem narodom.

NOVEMBER

Da bi vsak kristjan znal razložiti upanje, ki ga nosi, skozi izkušnjo prejetega in danega odpuščanja.

DECEMBER

Da bi nas Gospodovo rojstvo naučilo prepoznati v vsakem človeku navzočnost učlovečene Besede in povrniti dostojanstvo tistim, ki so ga izgubili.



Pripravlja: Doroteja Emeršič



Verjamemo, da kličeš brez prestanka,
a malokdo Ti še odgovori.
Daj nam duhovnikov, ker nam jih manjka,
za ta naš čas in za prihodnje dni.

Da nas popeljejo na pot za Tabo,
nekoč si jih, zdaj jih pokliči spet!
Za močne dni in za vsakdanjo rabo,
zavzete za nebesa in za svet.

Naj v nas uzrejo takšno moč ljubezni,
zaupanja, poguma in miru,
da se srce jim nič več ne iztrezni
ob sreči službe evangeliju.

In tem, ki so, nadeni svoj izraz,
blag, veder, dober in zavzet za nas.
Kruhu Svojega Telesa.

Milan Debeljak



Pojdite v moj vinograd tudi vi!
Nikar naj pozna ura vas ne moti,
ne mudite se dalj na svoji poti,
lotite se stvari, saj čas hiti.

Naj teža dneva, trud vas ne skrbi,
zaupajte očetovski dobroti:
čeprav ne bo vas plačevala sproti,
bogato vas ob koncu nagradi.

Z ljubeznijo enako vas plačuje
in vse, kar ste bili storili zanj,
povrnil polno bo, kot je obljubil.

Celo poslednjim nič ne odteguje,
nobenemu ne more dati manj:
nihče pri njem ne bo ničesar zgubil!

Zdenka Serajnik



Sončna pesem v Celju

Irena Vačovnik



V soboto, 8. 3. 2025, je na narodni ravni OFS potekal dan svetov na temo Frančiškove Sončne pesmi – Hvalnice stvarstva, katere 800-letnico obhajamo letos. KB so se zbrala po pokrajinah: ljubljanska v Šiški pri frančiškanih, koprski pri sv. Ani v Kopru, prav tako pri frančiškanih, in mariborska pri sv. Ceciliji v Celju – pri kapucinih.

Srečanje smo začeli s sveto mašo, seveda na različnih lokacijah: pri sv. Frančišku Asiškem v Ljubljani jo je daroval p. Silvin Krajnc OFM, pri sv. Ani v Kopru novoumeščeni koprski škof msgr. dr. Peter Štumpf, pri sv. Ceciliji v Celju pa br. Jože Smukavec OFMCap.

V krajšem odmoru je bil čas, da smo se ob kavici,čaju in sladkem prigrizku pozdravili, objeli, spregovorili par

besed z bratom, sestro, s katerima smo se ponovno srečali.

Sledil je skupen osrednji del, ki je v živo potekal v Šiški (Ljubljana), v tamkajšnji samostanski dvorani, v Kopru in Celju pa smo ga spremljali preko Zooma. Profesor fizike g. Boris Kham, ki se že več desetletij ukvarja z opazovanjem vesolja, nas je popeljal v čudovit del stvarstva, v vesolje. Pripravil je pre-

davanje La Verna na temo Hvalnica stvarstva. S čudovitimi posnetki nam je prikazal veličastvo stvarstva – Zemljo in nebo z zvezdami, soncem in luno. Stvarstvo smo mi vsi in del stvarstva je tudi vesolje. Na eno od projekcij je predavatelj zapisal: »Zapletenost vesolja je posledica logičnih in smotrskih pravil, ki so v osnovi čudovito preprosta.« Zakoni stvarstva so vgrajeni v nas in nič se ne zgodi po naključju. Naravno je treba podoživeti, ji znati prisluhniti, prisluhniti tišini in miru, kajti po Stvarstvu se nam razodeva Bog. In to stvarstvo nam je v Sončni pesmi – Hvalnici stvarstva krasno opisal sv. Frančišek Asiški.

V nadaljevanju nam je pesnik in gledališki igralec g. Tone Kuntner podal razlago pomena slovenske besede





in pesmi ter jo tudi recital. Iz veselja, od brata sonca, sester zvezd, nas je popeljal na majhen košček sveta, kjer živimo, v našo ljubljeno domovino. Živimo v »nebesih pod Triglavom«, kakor naši izseljenci širom po svetu poimenujejo našo prelepo domovino Slovenijo. Pa jo Slovenci res tako doživljamo ali nam je popolnoma samoumevna? Po Cankarju naj bi tod živeli veseli ljudje. In se zopet poraja vprašanje: Smo res veseli državljani lepe Slovenije ali pa nas navdajajo pesimizem, godrnjanje, razdvojenost?

Za zaključek osrednjega dela iz Ljubljane nam je g. Tone Kuntner, ki bogati slovensko kulturo s svojo poezijo, prebral Prešernovo Zdravljico.

Nadaljevali smo po programu posameznih pokrajin, najprej v delavnicah. Udeleženci srečanja mariborske

pokrajine smo se razdelili v štiri skupine, kjer se je v prvem krogu vsak predstavil in skupini pokazal na kamen zapisan verz oz. vrstico iz Sončne pesmi, ki ga je najbolj nagovorila. Razložili smo, zakaj nas verz nagovarja. V drugem krogu pa so bila za pogovor podana izhodiščna vprašanja: Kako v naravi prepoznam Božjo prisotnost oz. kateri del stvarstva mi najbolj govori o Božji ljubezni ter kako lahko vključim Hvalnico stvarstva v svoje osebne in skupne molitve? Na koncu delavnic pa smo si kamne z zapisi izmenjali z žrebom in obljubili, da se bomo tega brata/sestre tudi spomnili v molitvi.

S svojim pričevanjem smo obogatili drug drugega. Nekateri starejši so izpostavili sestro smrt, ki se je ne bojijo, pripravljeni so na srečanje z njo in z našim Očetom v nebesih.

Sicer pa nas Hvalnica stvarstva vabi k občudovanju, slavljenju, hvaležnosti za vse, kar nas obdaja, in hkrati nas vabi in opominja, naj s tem, kar je Gospod tako čudovito ustvaril, ravnamo spoštljivo, odgovorno in skrbno, da bo naše stvarstvo ostalo v občudovanje in uporabo tudi našim zanamcem.

Po delu v manjših skupinah je sledilo bratsko kosilo z druženjem. Hvala bratom in sestram gostiteljem, ki so se izjemno potrudili, da so nam pripravili okusen obed, ki nam je

zelo teknil, in s svojo gostoljubnostjo dodali kamenček v mozaik lepo doživetega sobotnega dneva.

Srečanje ob dnevu svetov smo zaključili s križevim potom, kjer so s prebiranjem posameznih postaj sodelovala vsa KB, ki so se srečanja udeležila.

Duhovno in telesno okrepljeni smo si na koncu stisnili roke, se objeli, se bratsko in sestrinsko poslovili. Frančiškovi se vedno veselimo takšnih srečanj. Žal pa je vse več bratov in sester, ki se nam zaradi starosti in bolezni ne morejo več pridružiti. Ostanimo z njimi povezani v molitvi in v domačih bratstvih poskrbimo, da jih obiščemo in jim del doživetega tudi poneseemo, saj smo vendar bratje in sestre istega Očeta. Pri hoji za Njim pa nas navdušuje sv. Frančišek Asiški, ki je bil velik občudovalec stvarstva, bogat v svoji skromnosti in preprostosti.



Temelj apostolskega poslanstva je zavest, da smo sami najprej podarjeni – rojeni iz Ljubezni. Iz te Ljubezni potem lahko tudi sami postajamo dar: oznanjamo življenje tam, kjer se zdi, da vlada smrt, in lepoto občestva tam, kjer vlada ujetost v osamljenost.

Matjaž Celarc



Loretska kapela – dediščina ljubezni do Marije

p. Milan Kos in p. Andrej Sotler



V nedeljo, 11. maja 2025, smo v minoritski cerkvi svetih Petra in Pavla na Ptuju obhajali blagoslov prenovljene Marijine – Loretske kapele. Blagoslov je ob navzočnosti in somaševanju bratov minoritov opravil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel.

Marijina kapela je za brate minorite dragocena predvsem zaradi dediščine velike ljubezni do Marije, ki sta jo gojila tako sveti Frančišek kakor naš sveti brat p. Maksimilijan Kolbe, ki je vse, kar je v življenju počel, želel posvetiti Brezmadežni. Bratje želimo to ljubezen in naklonjenost do Marije ohranjati in jo negovati še naprej. Obenem pa želimo, da bi se ob lepoti kapele in podobah, postavljenih v njej, mogli zbirati in moliti mnogi Marijini častilci.

Marijina – Loretska kapela

Gre za zadnjo kapelo na levi strani cerkve. Pred drugo svetovno vojno je bila to Loretska kapela – poimenovana tako, ker je bila kopija Marijine kapele v Loretu, t. i. Marijine hišice, za katero tradicija pravi, da so jo angeli prenesli iz Nazareta v Loreto. Kapelo so minoritski

cerkvi dogradili grofje Sauer z Borla kot zahvalo za zmago kristjanov nad Turki pred Dunajem. Grofje so postavili tudi Marijin kip na Minoritskem trgu.

Ob obnovi cerkve po drugi svetovni vojni Loretska kapela ni bila rekonstruirana. Zato smo se odločili, da kapelo ponovno posvetimo Mariji, tokrat z vsebino, povezano z življenjem sv. Frančiška Asiškega, ustanovitelja našega reda. V kapeli je ohranjen kip medžugorske Marije, saj je sv. Frančišek posebej častil Marijo, Jezusovo mater.

Kapelo je zasnovala arhitektka in umetnica ga. Vera Klepej Turnšek, ki je prispevala tudi umetniške reliefe.

Glavni relief prikazuje skrivnosti serafinskega rožnega venca, ki jih je molil sv. Frančišek Asiški:

1. ... ki si ga Devica z veseljem od Svetega Duha spočela.
2. ... ki si ga Devica z veseljem k Elizabeti nosila.
3. ... ki si ga Devica z veseljem rodila.
4. ... ki si ga Devica z veseljem modrim molit dala.
5. ... ki si ga Devica z veseljem v templju našla.
6. ... ki si ga Devica z veseljem prva od mrtvih vstalega videla.
7. ... ki te je Devica z veseljem v nebesa vzel in te z veseljem za kraljico nebes in zemlje kronal.

Na severni steni kapele so štirje reliefi, ki prikazujejo ključne dogodke iz Frančiškovega življenja:





1. Papež Honorij III. leta 1223 sv. Frančišku potrdi Vodilo ter s tem njegov red in način življenja.
2. Sv. Frančišek v Grecciu leta 1223 uprizori prve žive jaslice.
3. Sv. Frančišek leta 1224 na gori La Verna prejme Kristusove rane.
4. Frančiškova smrt – prehod v večno življenje leta 1226.

Na zahodni steni je barvno okno, ki prikazuje Frančiškovo Sončno pesem iz leta 1225.

Na južni steni, v niši, stoji kip medžugorske Marije, darilo iz Medžugorja. V to kapelo je bil postavljen in slovesno kronan leta 2006.

Kapela je namenjena osebni pobožnosti do Marije in češčenju Najsvetejšega, občasno pa tudi obhajanju maš za manjše skupine.

Varuh časa na Ptujju

p. Andrej Feguš



Na Ptujju je 15. februarja odprl svoja vrata mestni stolp in zvonik cerkve sv. Jurija. Stolp, visok 54 metrov, je eden od simbolov najstarejšega slovenskega mesta – varuh časa, ki z markantno čebulasto streho dominira nad mestno veduto.

Zakaj ga obiskati? Zaradi edinstvene mehanske ure z najstarejšim in najdaljšim lesenim urnim nihalom, zaradi dih jemajočega razgleda ter zanimive interaktivne razstave o pomembnem delu bogate zgodovine najstarejšega slovenskega mesta in njegove ure.

P. Andrej Feguš, nosilec obnove stolpa, pove: »Sredi mesta ptujskega stoji, večino dneva in noči, nema priča.

Zgrajen je bil, da varuje. Ker so se ljudje bali, so stopili skupaj. Med seboj povezani so postavili stolp. Morali so vedeti, od kod preti nevarnost.

Kot vse, kar nas obdaja, nas tudi mestni stolp in zvonik cerkve sv. Jurija vabi, da razmislimo. Neverjetno je, kako se svet okoli nas spreminja in človek z njim. Pa vendar ostaja vedno isti. Tako tudi naš stolp. Varoval je tedaj in to počne tudi danes. Opominjal je k čuječnosti, kot to počne do današnjih dni. Spominja me na iztegnjen kazalec sredi vrveža našega mesta:





starodavni ritem. Vsak dan se ukvarjamo z njo in jo učimo novega poslanstva na starih temeljih. Vsak dan sprejemamo goste in razlagamo o lepoti naše dediščine. Vsak dan opazujemo uro, jo navijamo in po potrebi čistimo.

Stolp, njegova ura, zvon ... pa tiho vzdajajo in priča.

Tega zalogaja smo se lotili, da obnovimo spomenik, ki med nami morda najbolj glasno pripoveduje, kdo v resnici smo. Poleg tega živimo v času in okoliščinah, ki terjajo temu primeren način vzdrževanja in financiranja naše dediščine. Nekoč so delali s sredstvi tedanjega, danes moramo z možnostmi

„Ne hiti preveč,“ je lahko eden opominov, „času tako ali tako ne boš ušel.“

**Umiri se, počasi tiktaka ura v meni,
pa je vendar prešela stoletja.
Uredi svoj čas, nimaš ga neomejeno.
Oglašaj se, govori, ko je čas,
sicer se vadi v tihem pričevanju.
Ne dvigaj se previsoko,
ne ostajaj prenizko.
Zgoraj je tvoj cilj, tja ti kažem,
dvigni duha proti večnosti.’**

Naši predniki so se vsega tega zavedali in še mnogo česa. Zato so poklicali italijanske mojstre, najboljše tedanjega časa. Bili so si edini, da je treba vlagati v prihodnost in zaščititi svoj rod.

Končno nam je uspelo odpreti naš zvonik in mestni stolp za javnost. Speča princesa se je prebudila in vztrajno tiktaka



današnjega časa. Naša naloga je, da ohranjamo, da bi se iz ohranjenega učili in predali prihodnjim rodovom.«

Spoštovani bralci naše revije in romarji v Assisi!

Naša revija je ob znatni finančni podpori Slovenske minoritske province sv. Jožefa odvisna od prostovoljnih prispevkov vas, ki to revijo prejimate.

Odločili smo se, da vam posredujemo Qr-kodo za nakazilo vaših prispevkov.

Za vsak vaš dar vam bomo iskreno hvaležni.

Uredniški odbor

Prispevke pa lahko nakažete tudi na:

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

SI56 0420 2000 3336 155

Namen: dar za revijo Med nami





Zadnje novice

Novi – stari generalni minister

V soboto, 7. junija, je bil za generalnega ministra bratov minoritov ponovno izvoljen dosedanji minister p. Carlos Trovarelli, 120. naslednik sv. Frančiška! Iskrene čestitke! Želimo mu obilo blagoslova! Na odgovorno mesto vikarja reda pa je bil izvoljen naš p. Igor Salmič. Tudi njemu čestitke in najboljše želje!



Obisk ptujskega naslovnega škofa

V nedeljo, 8. junija, je bil v župniji sv. Jurija na Ptuju na obisku njen naslovni škof Pavel Posad, pomožni škof v Českých Budějovicah. Ker pomožni škof nima svoje škofije, ga imenujejo za naslovnega škofa katere izmed škofij, ki so obstajale v zgodovini. Ptujski naslovni škof je postal leta 2008.

Na Ptuju je vodil bogoslužje binkoštnih nedelj in izrazil svoje veliko veselje, da je po 17 letih končno obiskal »svojo« škofijo.





Pripravlja: Milanka Petrovič

Dopolni.

V prazno okno vpiši številko posamezne osebe, ki ji pripada opisano poslanstvo (npr. število 5 in 29).

	OSEBA		POSŁANSTVO
1	Adam in Eva	29	... preganjalec kristjanov, apostol poganov, širil je evangelij, ustanavljal Cerkve, pisal pisma.
2	Noe	5	... po Mojzesovi smrti ga je Bog izbral za voditelja; Izraelce je popeljal v obljubljeni deželo.
3	Abraham		... zaupnik apostola Pavla, voditelj, organiziral je Cerkev na Kreti, misijonar z močnim značajem.
4	Sara		... Mojzesova sestra, prerokinja.
5	Jozue		... zdravnik, napisal je evangelij in Apostolska dela.
6	Jožef (Jakobov sin)		... Odrešenik sveta, učil, ozdravljaval, umrl in vstal za naše odrešenje.
7	Mojzes		... pripravil je pot Jezusu in klical k spreobrnjenju.
8	Aron		... oče vere, prejel je Božjo obljubo o velikem narodu.
9	Mirjam		... varuh Svete družine, poslušen in zvest Bogu.
10	Debora		... Jezusova mati, ki je sprejela Božjo voljo z vero.
11	Samson		... prva priča vstajenja, oznanila, da je Jezus vstal.
12	Samuel		... vzor vere, molitve in predanosti Bogu, rodila je Samuela.
13	Savel		... prerok, boril se je proti malikovanju, vzet je bil v nebesa.
14	David		... prvi kralj Izraela, na začetku ponižen in pogumen, pozneje neposlušen in zavrnjen od Boga.
15	Salomon		... prvi mučenec, pričeval je z močjo Duha.
16	Estera		... mati obljube, ki je rodila Izaka v starosti.
17	Job		... cestinar, ki je postal evangelist, poslušen Jezusu.
18	Elija		... ljubljenec med učenci, pisec evangelija in Knjige razodetja.
19	Daniel		... od dvoma do vere, dvomljivec, izpovedal Jezusa kot svojega Gospoda.
20	Ana (Samuelova mati)		... znan po svoji pobožnosti, poštenosti in pravičnosti, simbol zvestobe v trpljenju.
21	Janez Krstnik		... zgradil je barko, rešitelj človeštva ob potopu.
22	Marija		... pastir, kralj celotnega Izraela, zmagal nad Goljatom, pisec številnih psalmov.
23	Jožef (Marijin mož)		... skala Cerkve, vodja apostolov.
24	Jezus Kristus		... prerok, mazilil je kralja Davida in Savla, deloval kot Božji glasnik.
25	Peter		... modri kralj, zgradil je tempelj, a padel v malikovanje.
26	Janez (apostol)		... kraljica, ki je rešila ljudstvo pred pokolom, žena vere in poguma.
27	Matej		... razlagal je sanje, rešen iz ognjene peči, vržen med leve, a ga je Bog čudežno zaščitil.
28	Luka		... sodnik, boril se je proti Filistejcem, imel je dolge lase, zaljubljen je bil v Dalilo.
29	Pavel		... prvi človek in žena, izgnana iz raja.
30	Tomaž		... vodil je Izraelce iz Egipta, prejel Božje zapovedi.
31	Marija Magdalena		... simbol pokončne žene, prerokinja in sodnica.
32	Štefan		... Mojzesov starejši brat, prvi veliki duhovnik.
33	Tit		... prodan v Egipt, postal rešitelj svoje družine.

Dragi prijatelji sv. Frančiška, brž vzemite pisala v roke in dopolnite. Rešeno križanko pošljite na e-naslov: milanka.privat@gmail.com do vključno **31. 7. 2025**. Vsi sodelujoči, ki jo boste pravilno izpolnili, boste vključeni v žreb.

Vsi izžrebanci boste pisno obveščeni o rezultatih žrebanja.

1. nagrada: brezplačen družinski ogled minoritske knjižnice, refektorija in zvonika na Ptuj
2. nagrada: knjiga Večni zaljubljenec (življenje sv. Frančiška)
3. nagrada: knjiga Pelikan (življenje sv. M. Kolbeja)
4. nagrada: knjiga p. Placido Cortese (življenjepis)

GOSPOD, VEŠ KAK VIC?

Mož vpraša ženo: »Draga žena, kako naj operem majico?«

Žena: »Kaj je, sintetika ali bombaž?« Mož: »Ne vem.«

Žena: »Kaj piše na njej?« Mož: »Laško je zakon!«





Pevci iz Krkavč po stopinjah sv. Frančiška



Od 25. do 29. aprila 2025 je v Assisi poromala zasedba mladinskega pevskega zbora s spremljevalci iz župnije Krkavče (slovenska Istra). Kombi in večje osebno vozilo, ki sta gostila 16 romarjev – od otrok do najstarejših – sta bila nekaj časa skupni dom. Romanje smo prvi dan zjutraj na enem od manjših koprskih parkirišč, kjer smo se sešli za skupni odhod, začeli z blagoslovom naše poti. Tako nas je ves čas spremljalo Božje varstvo in varstvo angelov varuhov.

Assisi nas je pričakal z veliko množico, predvsem mladih, ki so priromali, da bi obiskali grob Carla Acutisa v cerkvi Santa Maria Maggiore, ki bi moral biti v tem času uradno razglašen za svetnika. Razglasitev je bila zaradi smrti papeža Frančiška prestavljena, kljub temu pa je mesto mladostno zaživelo tudi z romarji, ki so se prišli priporočiti temu sodobnemu svetniku in svojemu vzorniku.

Spoznavanje Frančiškove duhovne poti smo začeli v njegovi rojstni hiši ter nato naslednje dni obiskovali kraje, povezane z njegovim življenjem. Tukaj je zbranih nekaj vtisov iz našega romanja.

Po dolгих letih delovanja našega mladinskega zbora v župniji Krkavče se nam je uspelo odpraviti na romanje v Assisi. Sam sem se tega romanja zelo veselil, saj sem vedel, da romam s čudovitimi spremljevalkami/-ci in duhovnim vodstvom. V Assisi

sem odhajal z mešanimi občutki. Skrbi vsakdana in ostale družinske skrbi so zapolnile moj vsakodnevni »duhovni urnik«.

V dneh, preživetih v Assisiju, je spuh-telo veliko skrbi. Ko sem spoznaval življenje sv. Frančiška, sem v premiš-ljevanju spoznal, da je naše življenje velikokrat napolnjeno z nepotrebnimi skrbmi, saj nas Bog ljubi na »pre-prost način«, tako kot je bilo življenje sv. Frančiška. Domov sem se vračal drugačen, predvsem sem vesel ob-čutka, da sem začutil »duh Assisija«. Patru Danilu se lepo zahvaljujem za izčrpno vodstvo po poteh sv. Fran-čiška in vsakodnevno sveto mašo, ki je iz dneva v dan spreminjala naš notranji duhovni svet. Zahvala gre tudi vsem dobrotnikom, ki so nam z

darovi pomagali pri tem romanju. Vsem Bog povrni. Mir in dobro!

Jakob

Romanje v Assisi je bilo zame posebno doživetje, ki ga bom še dolgo nosila v srcu. Mesto me je očaralo s svojo lepoto, spokojnostjo in duhovno globino. Videla in spoznala sem ogromno novih stvari – ne le znamenitosti, temveč tudi zgodbe, ljudi in trenutke, ki so me bogatili od znotraj. Assisi je poseben kraj, kjer sem resnično začutila Božjo bližino. V miru tamkajšnjih cerkva, ob pogledu na preprosto Fran-čiškovo življenje in v tihih molitvah sem doživela globok





notranji mir in hvaležnost. Bilo je res lepo – romanje, ki mi je dalo veliko več, kot sem si sploh predstavljala.

Alma

Potovanje v Assisi mi je res pomagalo poglobiti svojo vero in utrditi zaupanje v Boga. Navdihnilo me je zaradi vseh svetih krajev, ki smo jih obiskali, in zgodb o sv. Frančišku in sv. Klari, ki smo jih slišali. Čeprav je težko pričakovane romanja že konec, me je napolnilo z upanjem in globoko vero, ki jo bom nosila s sabo povsod in za vedno.

Ana

Romanje v Assisi je bilo zelo lepo. Zelo se mi je vtisnilo v srce.

n.n.

Kot romar upanja sem se v svetem letu pridružil mladinskemu pevskemu zboru župnije Krkavče na romanju v Assisi.

Božja previdnost nam je za duhovnega vodjo poslala patra Danila Holca. Njegove besede, razlage, bogato in natančno zasnovan program in njegova vnema, da bi v nas prebudil duh Assisija, niso nobenega izmed nas pustili ravnodušnega. Assisi, Fonte Colombo, Greccio, La Verna, sv. Frančišek, sv. Klara, brat Leon, blaženi Carlo ... to so kraji in ljudje, ki smo jih bolje spoznali in ki so v nas vseh, upam si trditi, pustili globok pečat vere in spokornosti. Prav posebno doživetje je bilo tudi sobivanje z brati minoriti pri Sacru Tuguriu. Z odprtimi rokami so nas sprejeli pod svoj krov in nam ponudili udobno ležišče in bogato obloženo mizo, mi pa smo jih razveseljevali z ubranim petjem in igranjem. Težko je le v nekaj stavkih opisati vsa doživetja in vse milosti, ki smo jih bili deležni. Poromal sem kot romar upanja in v Assisiju dobil še potrditev tega, v kar verjamem: da so ponižnost, molitev in dobra dela Bogu všečna dejanja.

Aljoša

Hvaležna sem Bogu, da se mi je uresničila dolgoletna želja, da poromal v mesto sv. Frančiška in sv. Klare. Že priprave na romanje, iskanje prenočišča s pomočjo bratov minoritov in tudi pripravljenost p. Danila Holca, da gre z nami kot duhovni vodja, so bile prežete z Božjo milostjo. Najbolj



se me je dotaknil vsakodnevni obisk sv. maše. Večkrat so mi na oči prišle solze, ker so bili to res trenutki, ko sem še posebej čutila navzočnost našega Gospoda med nami. Posebej sv. maša na grobu sv. Frančiška mi bo ostala v spominu kot ena najbolj doživetih. Hvaležna sem tudi za čudovite soromarje, od najmlajše do najstarejšega. V teh dneh smo se bolje spoznali, si podelili naše strahove, žalost, veselje in dihali kot ena družina. Kot pika na i pa je bil seveda „koncert“ na zadnji večer na glavnem trgu Assisija. Takrat je bilo res čutiti, kako nas Bog združuje. Občutki tega večera bodo še dolgo z mano. Večer je bil dokaz, da je treba zaupati, se prepustiti in samo uživati v Božjem obljemu. Samo mesto Assisi in okolica, ki smo ju obiskali pod

poglobljenim in izvrstnim vodstvom p. Danila, sta name naredila velik vtis, na vsakem koraku sem čutila Božjo bližino in prijetno umirjenost. Romanje me je res napolnilo z Božjo ljubeznijo in vem, da bodo spomini nanj kot odlična anti-stresna terapija v vsakdanjem življenju. Hvala bratom minoritom za vso pomoč in hvala sv. Frančišku in sv. Klari, ki sta nas spremljala na celotni poti. Vem, da sta z nami tudi sedaj, ko smo že doma.

Nataša





Jezus med nami - poslanstvo

Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

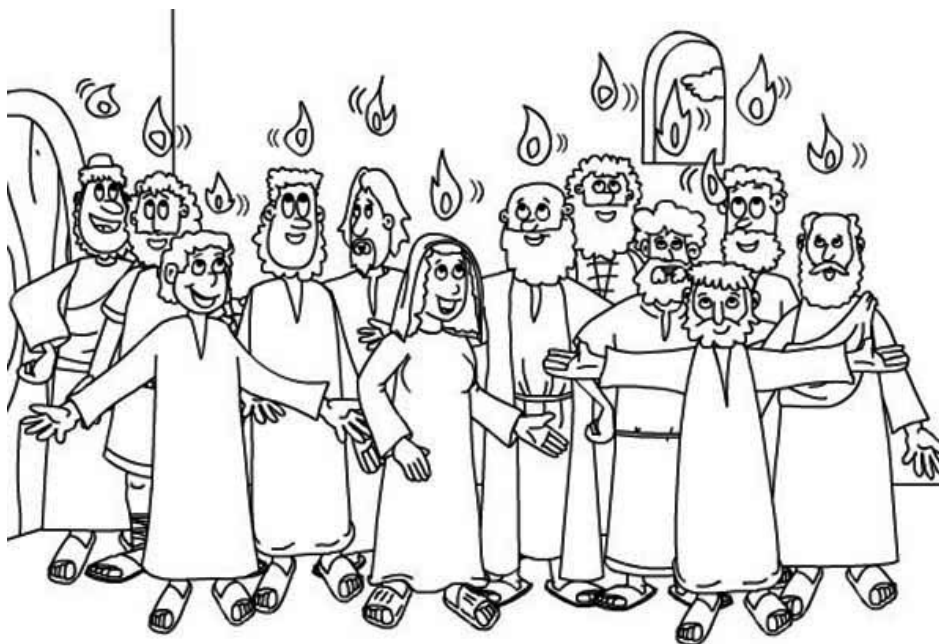
NA VELIKO NOČ SMO PRAZNOVALI JEZUSOVO VSTAJENJE.

KAJ PA SE JE ZGODILO Z JEZUSOM NA 40. DAN PO VELIKI NOČI?

KATERI PRAZNIK PRAZNUJEMO 40. DAN PO VELIKI NOČI?



IN KAJ SE JE ZGODILO 50. DAN PO VELIKI NOČI?



Jezusovi učenci so se 50. dan po dnevu Jezusovega vstajenja zbrali na praznovanju. Ko so bili vsi zbrani, so zaslišali glasno šumenje in nadnje je prišel Sveti Duh, ki se je prikazal kot ognjeni jeziček nad vsakim izmed njih.

Od tistega trenutka dalje so znali govoriti različne jezike in zaupano jim je bilo **POSŁANSTVO**, da vsa ljudstva poučujejo o Jezusu in njegovem nauku.

KATERI PRAZNIK PRAZNUJEMO 50. DAN PO VELIKI NOČI?

_____ ali praznik Svetega Duha.

Ker so Jezusovi učenci dobro izpolnjevali svoje poslanstvo, je vedno več ljudi sprejelo Jezusov nauk, skupaj so molili in se zahvaljevali Bogu. Tako veljajo binkošti tudi za rojstni dan Cerkve. Binkoštni praznik nas spominja tudi na to, da ni potrebno, da vsi govorimo isti jezik, da bi lahko imeli isto vero. Bog govori vsakemu človeku – ne glede na to, kateri jezik ta človek govori.

ALI VEŠ, od kod izvira beseda »binkošti«?

Beseda *binkošti* izvira iz starogrške besede »*pentekoste*«, kar pomeni »petdeseti« (kot »petdeseti dan«). Nekoč se je pri nas uporabljala nemška beseda »*Pfingsten*« (iz »*der fünfzigste Tag*«), sčasoma pa se je preoblikovala v »binkošti« (ponekod v narečju še danes rečejo »finkošti«).



H koreninam krščanstva – Izmir in Efez

Mirko Potočnik



V Božjih načrtih je veliko naključij, ki posameznikom ali skupnosti pripravljajo presenečenja. Nekaj takih naključij nas je v februarju pripeljalo v mesto in deželo, po kateri so hodili apostoli in Marija ter prvi kristjani.

Prvo »naključje« je, da je papež za nadškofa v Smirni imenoval p. Martina Kmetca. Drugi, žal žalosten dogodek, je bil potres, ki je hudo poškodoval tudi baziliko sv. Polikarpa, katere obnovo vodi piranska umetnica, restavratorka in akademska slikarka Mira Ličen. Ko je na povabilo našega župnika Zorka Bajca praznovanje ob godu sv. Jurija, zavetnika našega mesta, vodil msgr. p. Martin, je ob tej priložnosti naš pevski zbor Georgios in vse Pirančane povabil na praznovanje 400-letnice znamenite

bazilike sv. Polikarpa v Izmirju. Povabilo smo z veseljem sprejeli. Zadnje naključje je bilo najbolj nepričakovano: občina Piran je že od leta 2013 pobratena z Izmirjem oziroma eno od njegovih velikih občin, Karsiyako.

Od takrat naprej ni bilo nič več prepuščeno samo naključjem. Pيرانski župnik je pogumno sprejel izziv in se je trdno odločil, da ves projekt izpelje. Povezal se je s turistično agen-

cijo Palma in letalskim prevoznikom Traidair, slovensko ambasado v Turčiji ter s pomočjo nadškofa Martina in njegovih sodelavcev s predstavniki Izmirja.

Izmir je sodobno ime starodavne Smirne; je tretje največje mesto v Turčiji in eno najstarejših mest na svetu, ki ima bogato krščansko dediščino. Krščanska zgodovina mesta sega v zgodnje čase krščanstva, ko je Smirna igrala pomembno vlogo kot ena od sedmih cerkva iz Knjige razodetja. Danes je to vlemesto, ki ima skupaj z okolico že blizu pet milijonov prebivalcev. Poleg številnih zgodovinskih znamenitosti izstopa po gradnji novih četrti s številnimi nebotičniki.





somaševanju nadškofa dr. Staneta Zoreta, škofa dr. Jurija Bizjaka, provinciala slovenskih minoritov p. Milana Kosa, piranskega župnika Zorka Bajca in drugih duhovnikov ter diakonov. S petjem so sveto mašo obogatili domače redovnice in MePZ Georgios iz Pirana.

1. dan (22. februar): prihod v Izmir in ogled mesta

Že prvi dan je bil poln dogodkov in vtisov. V letalo se je vkrcalo 160 potnikov iz Pirana oziroma vse Slovenije. Med nami so bili metropolit ljubljanske nadškofije msgr. Stanislav Zore, upokojeni škof Jurij Bizjak, soprog predsednice Republike Slovenije dr. Aleš Musar, predstavniki piranske občine in zastopniki medijev, ki so vse pridno beležili in poročali o našem romanju.

Po namestitvi v hotelih in kosilu smo se podali na voden ogled zgodovinskega središča Izmirja, kjer smo si pod vodstvom slovenskih in domačih vodičev ogledali mestno jedro. Kljub uničenju, ki ga je mesto doživelo ob revoluciji, obiskovalci še vedno lahko začutijo vpliv različnih kultur, ki so v stoletjih oblikovale Izmir, vključno z rimskimi in bizantinskimi sledmi. Obiskali smo znamenitosti, kot so Konakov trg, kjer stoji simbol mesta – mestna ura. Sprehodili smo se po ostankih starega mesta Smyrna, ki nam je razkrilo vpogled v zgodovino tega starodavnega mesta.

Večer je bil namenjen pomembnemu srečanju s predstavniki lokalnih oblasti in kulturnemu programu. Po uvodni videopredstavitvi obeh mest so vse prisotne v polni dvorani nagovorili podžupan občine Piran Christian Poletti, predstavnik Karsiyake in dr. Aleš Musar.

Sledil je bogat kulturni program, v katerem so ob piranskem župnijskem zboru Georgios nastopili še družina Tomac Krečič: oče Simon Krečič, mama Anamarija Krečič Tomac in hčerke Valentina, Nina in Izabela Krečič, ter člani domačega Karsiyaka Municipality Orchestra. Domača publika je naše nastope izredno toplo sprejela, nas pa je navdušilo predvsem petje polne dvorane, ki je ob spremljavi ansambla pela turške ljudske pesmi.

2. dan (23. februar): krščanski Izmir in tradicionalna večerja

Nedelja, Gospodov dan, je bila posebno zgodovinsko doživetje. Sveto mašo v stolnici sv. Janeza Evangelista je v več jezikih vodil nadškof msgr. Martin Kmetec ob

Po sveti maši so gostoljubni domačini pripravili pogostitev za vse prisotne. Lahko smo začutili, kako sredi islamskega sveta živi majhna krščanska skupnost. Posebno se nas je dotaknilo njihovo zbrano sodelovanje in molitev pri sveti maši.

Vrhunec našega romarskega potovanja je bila popolnanska molitev petih litanij Matere Božje v baziliki sv. Polikarpa, učenca Janeza Evangelista, s katero je bila po potresu ponovno odprta za ljudi. Po litanijah je Mira Ličen predstavila dvoletno delo restavratorjev in gradbincev, ki z velikim trudom obnavljajo to čudovito baročno cerkev, zgrajeno leta 1625, ki je srce turških kristjanov, čeprav je skrita med hoteli in stolpnici.

Ob cerkvi sv. Polikarpa je tudi sedež nadškofije. Vodenje škofije v tako kulturno in versko raznoliki državi zahteva veliko medverskega dialoga, kar je pomemben del njegovega poslanstva. Kot nadškof igra p. Martin Kmetec ključno vlogo pri krepitvi krščanske prisotnosti v Turčiji, spodbujanju dialoga z muslimansko skupnostjo in ohranjanju krščanske dediščine v regiji.





Obiskali smo grob apostola Janeza, ki je svoja zadnja leta preživel v Efezu. Čeprav danes leži v ruševinah, bazilika svetega Janeza še vedno odraža svoj nekdanji sijaj in je ključni romarski kraj za kristjane.

Po vrnitvi v Izmir smo se udeležili odprtja slikarske razstave akad. slikarke in restavratorke Mire Ličen, na katero smo vsi Pirančani izjemno ponosni. Njena dela bodo v umetniškem centru Ahmed Adnam Saygun Sanat Merkenzi. Mira Ličen jih je ustvarila v času svojega bivanja v Izmirju.

3. dan (24. februar): izlet v Efez in naravne lepote

Najprej smo se v precej hladnem jutru odpeljali proti Efezu in kraju, kjer naj bi stala Marijina hiša, ki je zdaj znamenita romarska kapelica. Dan smo začeli s sveto mašo, ki jo je vodil ljubljanski metropolit msgr. dr. Stanislav Zore. Po sveti maši smo se ustavili še ob »treh izvirih sreče« in zidu, na katerem smo pustili svoje napisane prošnje Materi Božji.

Sledil je ogled antičnega mesta Efez, enega od najpomembnejših arheoloških najdišč v Turčiji in nekdanj pomembnega mesta v rimskem cesarstvu. Ogledali smo si ruševine Efeza, vključno s Celsovo knjižnico, velikim amfiteatrom in templjem Artemide. Efez je bil tudi prizorišče pridig apostola Pavla, kar mestu daje poseben pomen v zgodovini krščanstva. V efeški baziliki je leta 431 potekal znani efeški koncil, na katerem je bila Marija razglašena za Theotokos – Božjo Mater.

4. dan (25. februar): nakupovanje, obisk tržnice in odhod domov

Zadnji dan je bil namenjen obisku znamenite tržnice Kemeralti, kjer smo lahko kupili lokalne izdelke in spominke.

Za nami so ostali štirje nepozabni dnevi. Odleteli smo proti domu z mislimi na p. Martina, na gospoda Ilmasa, ki je »njegova desna roka«, na našo Miro in vse kristjane, ki v teh krajih, ki so zibelke krščanstva, ohranjajo vero v Jezusa Kristusa in ostajajo, kot je rekel p. Martin, lučke.

Romanje h koreninam krščanstva nam bo gotovo za vedno ostalo v spominu. Hvaležni smo vsem, ki so nam to doživetje omogočili in ga odlično izpeljali.

Vse kristjane v Izmirju in Turčiji ter njihovega pastirja nadškofa Martina pa naj na priprošnjo Nebeške Matere in sv. Polikarpa še naprej spremlja Božji blagoslov pri obnovenih delih in v življenju.



Odprtje razstave »Lepota stvarstva«

p. Danilo Holc

Na prvo postno nedeljo, 9. marca 2025, je bilo na križnem hodniku minoritskega samostana sv. Petra in Pavla na Ptuju odprtje fotografske razstave z naslovom Lepota stvarstva. Bratje minoriti smo hoteli 800-letnico nastanka Franciškov Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi obeležiti tudi na posebej viden način.



V svoji ponižnosti in duhovnem uboštvu se počuti nevrednega, da bi imenoval Najvišjega in ga počastil. Zatre se k vsem stvarjem in jih kot brat povabi h kozmičnemu bogoslužju. Prvinskim elementom s človeškim obrazom kot refren doda simbolne pridevnike. Ti so najgloblji odsev njegove duhovnosti.

Lepota stvarstva opeva in slavi neizrekljivo Lepega, človekova spravljenost in veličina miru pa odsevata Njegovo najsvetejšo voljo.

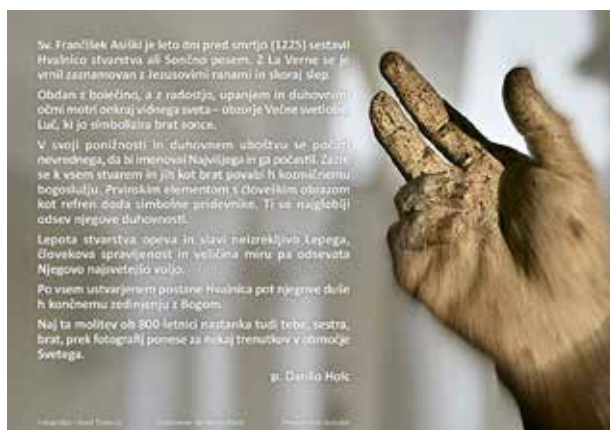
Po vsem ustvarjenem postane hvalnica pot njegove duše h končnemu zedinjenju z Bogom.»

K sodelovanju smo povabili priznanega fotografa g. Ubalda Trnkoczyja iz Pirana. Z veseljem se je odzval in sprejel izziv z velikim spoštovanjem, saj se je zavedal, kako zahtevno je skozi fotografsko oko zajeti tisto, kar presega človeški pogled, tisto, kar se dviga nad estetski izraz in nas vsaj za trenutek ponese v skrivnost duhovno lepega in Svetega. Naloga postaja še toliko težja, če imamo pred očmi dejstvo, da je hvalnica sad svetnikovega več kot dvajset let trajajočega izkustva in življenja z Bogom. G. Ubald se je globoko zavedal pomanjkljivosti medija, kot je fotografija, saj z njo tvegamo, da opazovalec ostane le na površju, zato se je zatekel k abstraktnemu izrazu. Kombinacija podobe in vključnega besedila kitice hvalnice v njej tako puščata dovolj svobode vsakemu, da se lahko zateče tako v Franciškov kot v svoj duhovni svet. Ob slovesnem odprtju razstave je g. Ubald izrazil, da pravzaprav ne gre za razstavo, kjer bi on želel nekaj povedati, temveč da se je ob pripravi fotografij čutil zgolj kot izbran čopič v rokah Njega, ki je Lepota sama.

Čeprav želimo, da razstava nagovori vsakega na njegov lastni način, pa je na uvodni fotografiji besedilo, ki naj bi bilo neke vrste namig na Franciškovo duhovno ozadje ob ustvarjanju te molitve. Takole je zapisano:

»Sv. Francišek Asiški je leto dni pred smrtjo (1225) sestavil Hvalnico stvarstva ali Sončno pesem. Z La Verne se je vrnil zaznamovan z Jezusovimi ranami in skoraj slep.

Obdan z bolečino, a z radostjo, upanjem in duhovnimi očmi motri onkraj vidnega sveta – obzorje Večne svetlobe, Luč, ki jo simbolizira brat sonce.



Sv. Francišek Asiški je leto dni pred smrtjo (1225) sestavil Hvalnico stvarstva ali Sončno pesem. Z La Verne se je vrnil zaznamovan z Jezusovimi ranami in skoraj slep.

Obdan z bolečino, a z radostjo, upanjem in duhovnimi očmi motri onkraj vidnega sveta – obzorje Večne svetlobe, Luč, ki jo simbolizira brat sonce.

V svoji ponižnosti in duhovnem uboštvu se počuti nevrednega, da bi imenoval Najvišjega in ga počastil. Zatre se k vsem stvarjem in jih kot brat povabi h kozmičnemu bogoslužju. Prvinskim elementom s človeškim obrazom kot refren doda simbolne pridevnike. Ti so najgloblji odsev njegove duhovnosti.

Lepota stvarstva opeva in slavi neizrekljivo Lepega, človekova spravljenost in veličina miru pa odsevata Njegovo najsvetejšo voljo.

Po vsem ustvarjenem postane Hvalnica pot njegove duše h končnemu zedinjenju z Bogom.

Naj ta molitev ob 800-letnici nastanka tudi tebe, sestra, brat, prek fotografij ponese za nekaj trenutkov v svetlobo Svetega.

p. Danilo Holc



*Hvalite in poveličujte
molega Gospoda
in zahvalite se mu
in služite mu
v veliki ponižnosti.*



*Najvišji,
usernogočni,
dobri Gospod,
tebi hvala,
slava in čast
in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu,
edlinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.*



*Hvaljen, moj Gospod,
z userni tvoji stvarmi,
posebno s soncem,
velikim bratom,
ki razsvetljuje
dneve in noč.

Lepo je
in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.*



*Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni
in zvezdah;
ustvaril
si jih
na nebu
jasne,
dragocene
in lepe.*

Ob odprtju razstave je p. Danilo dodal tudi nekaj naslednjih misli. Še kako so pomembne okoliščine in čas nastanka te hvalnice. Frančišek se je bolj v duhovni kakor telesni agoniji zatekel k cerkvi sv. Damijana – tja, kjer je začel živeti svojo poklicanost – in čas preživil v kolibi ob samostanu sester klaris ter se skrival pred soncem. Ni več prenašal sončne svetlobe niti ognja. Molil je: »Gospod, pridi mi na pomoč!« V agoniji je zaslišal glas: »Povej mi, brat, če bi ti nekdo za tvojo bolezen in potrpljenje dal toliko blaga, da bi vsa zemlja bila suho zlato, da bi vsi kamni postali dragulji, vsa voda postala balzam, ali bi ti vse to imel za nevredno in ničevno, kot da je vse to le materija, navadno kamenje in običajna voda glede na veliko in dragoceno blago, ki se ti podarja? Ali se ne bi zelo radoval?« Blaženi Frančišek je odgovoril: »Gospod, to bi bilo veliko in nedojemljivo blago, zelo dragoceno, močno privlačno in zaželeno.« Nato mu je glas odgovoril: »Raduj se in vrisvaj v svoji bolezni in nevoljah. Odslej se čuti tako gotov, kakor da se že nahajaš v mojem kraljestvu.« Preplavila ga je radost gotovosti Kraljestva. Nobeno bogastvo se ne more primerjati z njim. Vedel je, kam ga pelje trpljenje s Kristusom. V njegovi duši se je zgodil sijajen vzhod sonca. Zjutraj, ko ni mogel več zadržati radosti, je začel sestavljati Hvalnico stvarstva ali Sončno pesem.

Njegova poetična duša je sestavila to besedilo, ki precej spominja na svetopisemske citate, ki jih je nosil v srcu in znal na pamet. Poje o tem, kar je živel in pil v življenju, o lepoti, ki jo je zrl. Življenje je postajalo napisana pesem. Ko v hvalnici povabi stvarstvo k hvaljenju Gospoda, nakaže svojo najglobljo ponižnost, pravo duhovno uboštvo. Ne prilašča si niti zaslug za svojo molitev. Zaveda se nevarnosti, da bi lahko začel s tem namesto Gospodovega slaviti svoje ime. Temu napuhu

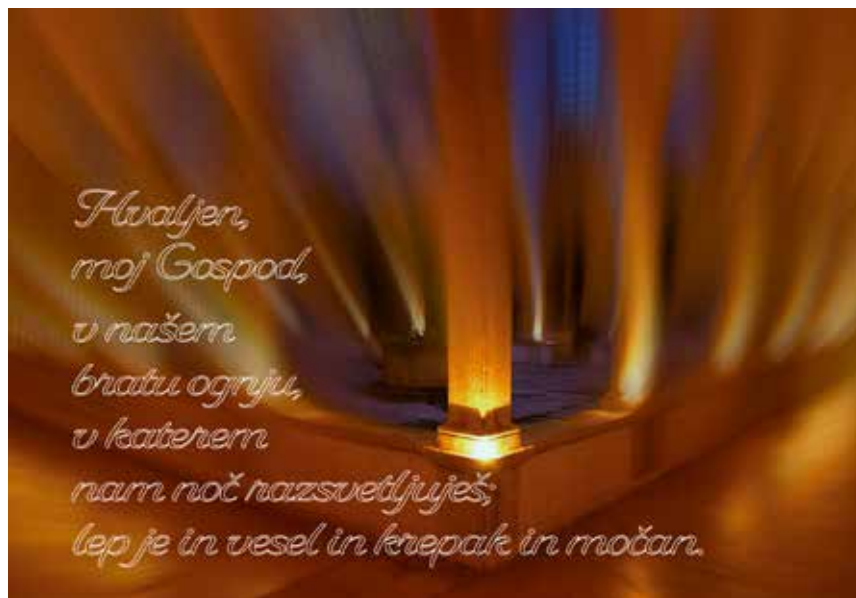


*Hvaljen, moj Gospod,
v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem,

sploh vsakem vremenu,
s katerim ohranjaš
svoje stvari.*



*Hvaljen,
moj Gospod,
v naši sestri vodi;
mnogo koristi
ponižna,
dobra in čista.*



*Hvaljen,
moj Gospod,
v našem
bratu ognju,
v katerem
nam noč nazsvetljuješ;
lep je in vesel in krepek in močan.*

se včasih težko izognejo tudi duhovni ljudje.

Ker je Bog zanj naš oče, vse stvari imenuje brat ali sestra in se s tem izogne posedovanju. Nismo lastniki drug drugega, tudi stvarstva ne, ker je vse čisti dar! Sveta ne doživlja hierarhično in skuša odgovoriti na logiko fevdalnih odnosov tistega časa. Zato pri nazivih brat ali sestra ne gre za simboliko, saj je Frančišek to v resnici živel. Stvarstva ne gleda zgolj pod koristnostnim vidikom kot današnji pozitivizem, za katerega so stvari le predmeti. Do stvarstva goji čustvo zaljubljenca.

V hvalnici opazimo tri moško-ženske pare: sonce in luna, zrak in voda, ogenj in zemlja. Če je v moških elementih navzoča bolj smer delovanja, je v ženskih navzoča smer globine in tihe navzočnosti. Tudi ta dimenzija naj slavi Gospoda.

Dodana kitica o spravi ni tujek. Nasprotno! V stvarstvo je položena urejenost, ki sama po sebi slavi Gospoda. Zato sta tudi med ljudmi potrebna sprava in mir, da smo lahko odsev njegove volje in lepote, ki ga slavi. Zanimivo je, da je kitica o odpuščanju takoj za kitico o sestri zemlji, ki nam gospodinji in daje kruh. Tudi v očenašu je po prošnji »daj nam danes naš vsakdanji kruh« prošnja za odpuščanje, ki ga velikokrat bolj potrebujemo kakor kruh!

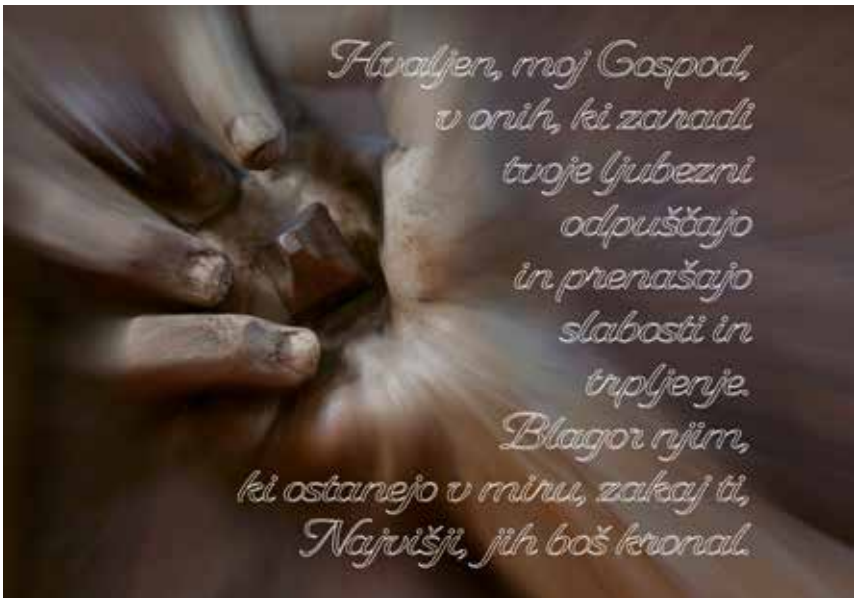
Frančišek ljubi sonce, svetlobo. Šele v luči lahko vidimo. Čeprav imamo oči zdrave, smo v temi izgubljeni. Kot je zvezda severnica trdna točka orientacije, tako človek v svojih »temnih« dneh potrebuje Gospodovo luč za duhovno orientacijo.

Frančišek, mož, ki je spravljen z vsem, tudi v smrti ne vidi groze, temveč jo vidi kot sestro, ki ga bo pripeljala pred večno Ljubezen.

V duhu papeža Frančiška in njegove prve okrožnice Laudato si pa lahko hvalnico razumemo tudi kot poziv k varovanju okolja, k »skrbi za naš skupni dom«, ki je



*Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati
hrani in nam gospodinja
in prinaša različno sadje
in pisane rože z zelenjem.*



*Hvaljen, moj Gospod,
v onih, ki zaradi
tvoje ljubezni
odpuščajo
in prenašajo
slabosti in
trpljenje.
Blagor njim,
ki ostanejo v miru, zakaj ti,
Najvišji, jih boš kronal.*



*Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju
ne uide.
Gorje njim,
ki umirajo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo
v tvoji najsvetejši volji, zakaj druga smrt
jim ne bo mogla storiti žalega.*

samo eden. Če ga uničimo, nimamo več popravnega izpita.

Odprtje razstave je vodila ga. Hedvika Dermol Hvala, ki je pripravila tudi vezno besedilo. Med drugim je dejala, da nas razstava vabi, »da vsako fotografijo gledamo celostno, kot zlitje molitve in podobe. V tej posredovani lepoti poskusimo prepoznati Avtorja. To je On, Najvišji, Lepota sama. [...] Vendar pa vrednost Hvalnice stvarstva ni le v verski globini in teološki sporočilnosti, temveč tudi v literarnem slogu, vsebinski preprostosti in univerzalnem sporočilu. To delo velja za eno najlepših pesniških izpovedi srednjega veka in je kljub preprostemu jeziku prvo pesniško delo v italijanskem jeziku. [...] V svoji literarni preprostosti, vendar globoki duhovni vsebini skriva veliko vrednost, ki navdihuje ljudi vseh ver in kultur. [...] Razstava [tudi] ni le okras tega prostora. Je pomenljivo sporočilo vsakemu obiskovalcu, turistu in romarju, da v tem samostanu bivajo Frančiškovi bratje, ki še danes živijo po njegovem duhovnem zgledu – v preprostosti, hvaležnosti in ponižnosti.«

Odprtje razstave so glasbeno in pevsko čudovito obarvali še učitelji in učenci Glasbene šole sv. Petra in Pavla na Ptuj ter župnijski pevski zbor.

Bratje samostana se vsem omenjenim, pa tudi drugim neimenovanim, ki so kakorkoli pripomogli k izvedbi tega projekta, iskreno in najlepše zahvaljujemo.

Razstavo bo mogoče obiskati vsaj do jubileja Frančiškove smrti naslednje leto, oktobra 2026. Zato vas bratje na Ptuj prijazno vabimo, da nas obiščete. Želimo si, da ta molitev ob 800-letnici nastanka tudi tebe, sestra, brat, preko fotografij ponese za nekaj trenutkov v območje duhovno lepega in Svetega.



Sv. Frančišek – alter Kristus, + papež Frančišek – alter Franciscus

p. Janez Šamperl



Na začetku pontifikata je sveti oče prevzel Frančiškovo ime – začrtal je duhovno smer in ji ostal zvest do konca. Z neumornim žarom asiškega ubožca je izpolnjeval največjo zapoved, ki jo je sv. Frančišek prejel od Križanega pri Sv. Damijanu: *Pojdi in popravi mojo Cerkev*. Kot papež je 12 let in do zadnjega diha popravljaj, gradil Cerkev. S svojim življenjem in delom je spisal veličastno hvalnico Najvišjemu za Cerkev in svet. Po zgledu sv. Frančiška je obiskoval bolne, skrbel za uboge, umival noge zapornikom, migrantom, najbolj oddaljenim ... Ljubil je Marijina svetišča širom po svetu in jih rad obiskoval – kakor sv. Frančišek tista okoli Assisija. Nenehno si je prizadeval za mir. Verjamemo, da je zato že prejel krono Najvišjega. Romal je kot glasnik velikega Kralja od države do države, od kraja do kraja, vse do Frančiškovega Assisija ... V spominsko knjigo na Frančiškovem grobu je zapisal besede: **»Zame je bil Frančišek vedno vir navdiha.«**

+ Papež Frančišek je nedvomno postal vir navdiha tudi za nas, ki hodimo v Frančiškovi smeri v duhu Assisija. Morda nam sedaj, ko je mrtev, še glasneje govori kot takrat, ko je živel med nami. Njegova beseda je bila kakor beseda sv. Frančiška. Stotim je govoril kot enemu in enemu kakor stotim ... Na svoja ušesa sem slišal. V veliki obednici Sacra conventa nas je bilo več kot 400 – vsi smo se čutili osebno nagovorjene. Njegov glas se je dotaknil duše, njegov pogled je šel do srca, njegov očetovski objem pa – kakor objem starih prijateljev ...

Bil je kakor drugi sv. Frančišek – ne po imenu, temveč po svojem življenju, v katerem je sledil asiškemu ubožcu, kakor je sveti Frančišek sledil svojemu Gospodu. Tako kot za sv. Frančiška velja, da je bil alter Kristus, smemo vsi Frančiškovi z veseljem in ponosom reči, da je bil + papež Frančišek alter Franciscus.



Gospod naj ti podari mir!



Frančiškov prijatelj

Nova številka Frančiškovega prijatelja nas vabi k razmišljanju o vodi – dragocenem daru stvarstva, ki ga sveti Frančišek v Sončni pesmi imenuje »sestra voda: koristna, ponižna, dragocena in čista«. V času, ko je voda za mnoge še vedno nedosegljiva dobrina, nas revija spodbuja k hvaležnosti, odgovornemu ravnanju in poglobljenemu dožemanju njenega duhovnega pomena.

V Božji besedi in prispevku Ob Svetem pismu odkrivamo, kako močno je voda navzoča v svetopisemskih dogodkih – od stvarjenja do krsta. Posebna pozornost je namenjena osrednji temi – vodi, kjer razmišljamo o pomenu vode v ekološkem, duhovnem in vsakdanjem življenju. V rubriki Božje stvarstvo pa gremo v hribe, seveda ne brez vode, ker bi sicer lahko nastale težave.

Rubrika Frančišek in Klara vabita nas znova navdihuje s preprostostjo svetnikov, medtem ko intervju z bratom Ambrožem Brezovškom prinaša osebno izkušnjo življenja z Bogom in njegovo odločitev, da postane Gospodov duhovnik.

V rubriki Znamenje Mateja Feltrin Novljan razmišlja o vodi, ko ta prestopi bregove in postane nevarna ali celo uničujoča. V mozaiku je nekaj vabil na dogodke, ki so pred nami in so tudi povezani z 800-letnico Hvalnice stvarstva.

Nova svetnica in brat kapucin nas spodbujata, da se tudi



mi odločamo za dobro in da smo v službi Božje ljubezni.

Tudi naš objektiv je našel trenutke, ki jih želimo deliti z vami, da se razvedrite, razmislite, nasmejite.

Vabljeni k branju in odkrivanju, kako naj nas sestra voda poveže z Bogom, ljudmi in stvarstvom!

br. Vlado



Gospod naj ti podari mir!

Letošnje praznovanje velike noči je bilo ob postnem spremljanju boleznih papeža Frančiška in njegovem pozdravu z balkona na velikonočno nedeljo zelo zmagoslavno. Naslednji dan pa je vest o njegovi smrti pretresla vse. Kot bi nas še zadnjič hotel potrditi v veri v vstajenje, v zavesti, da nas je Gospod odrešil. V tednu pred nedeljo Božjega usmiljenja smo se pripravljali na njegov pogreb, da bi vendarle uvideli, da je Gospod usmiljen. Usmiljenje bi lahko poimenovali za osrednjo misel pontifikata papeža Frančiška. Iz usmiljenja se kaže gorečnost naše vere.

Brat ogenj, ki ga je sv. Frančišek opeval v svoji *Hvalnici stvarstva*, je našel mesto v tokratni številki revije. Ogenj je lahko zelo koristen, a tudi zelo nevaren.

Pred vami so nove kateheze OFS za maj (o sestri zemlji) in za junij (o bratu ognju).

Za nami je dan svetov OFS vseh treh pokrajin, preberite in pogledajte, kako je bilo. Tudi študijski dan Frančiškove konferenice je poživljal ogenj vere.

Pretekli meseci so prinesli tudi nekaj volilnih kapituljev, tako imamo novo vodstvo bratje franciskani, pa tudi mnoga krajevna bratstva OFS.

Ne prezrite nove *Žetve*, k povezuje *Živi rožni venec*, pomembno orodje za vzdrževanje goreče molitve za nove

duhovne poklice.

Svetodeželska rubrika odstira skrivnostne tančice koroških postnih prtov in vabi na romanja.

Pozabljene spretnosti pa prinašajo okusen recept za pripravo domače skute.

Vsem želim prijetno branje!

Vse dobro!

br. Janez Papa





Tabori pri Sveti Trojici v Halozah

od 30. 6. ob 17.00 do 3. 7. ob 16.00!

**Vabljeni na ponovne tabore,
otroci od 1. do 9. razreda.**

Prijavite se bratu Robiju na tel. št. 031 257 489.

**Pridružite se nam,
skupaj bomo odkrivali lepote narave
in Frančiškovo preprostost!**





POVABILO ASIŠKO-PIRANSKIH OLJKARJEV V LETU SONČNE PESMI



Asiški oljkarji se v letu Frančiškove Sončne pesmi odločajo za romanje v Assisi.
Vabijo bralke in bralce, da se pridružijo.

Čas romanja: ponedeljek, 20. oktober, do petek, 24. oktober 2025.

Prevoz iz Maribora do Assisija in nazaj. Cena celotnega petdnevnega romanja: 350 €.

Vse informacije o romanju: sorli.stanko@gmail.com.

25. oktober 2025 SREČANJE DUH ASSISIJA V CELJU



9.30 do 10.00 – molitev rožnega venca za mir (vodijo bratje
in sestre OFS Sv. Cecilija - Celje (cerkev))

10.00 sveta maša

11.30 čaj, kava, pecivo

12.00 Upanje prinaša mir – predavanje

13.00 kosilo

14.30 – Frančišek poje - prepevanje (s pesmijo se predstavijo
vsi OFS redovi): tema pesmi: stvarstvo

15.30 – sklepni blagoslov, zaključek in odhod proti domu

MATI, GLEJ, TVOJI DUHOVNIKI

Poglej nanje, Mati, preden jih pošljem v svet,
na morja viharna, v puštinje vere, med dobro in zlo.
Prej ti poglej nanje, primi jih za roko!
V globini srca naj vsakega posebej posveti tvoja ljubezen,
preden jih na dlane pomazili krizma
in ležejo na tla v znamenju križa.
Mati, spomni se, kako si me vzgajala, učila, vzpodbujala.
Bolj kot teologija poznaš neskončno skrivnost Boga,
kajti ti si zaupala, šele potem umela,
ti si ljubila, preden si radostna pela psalme.
Glej na te izbrane, naj jih prek talarja ogrne tvoj »Zgodi se«!

Mati, tvoji sinovi so, moji bratje, zato jim daj vse,
kar si dan za dnem v Nazaretu dajala meni.
Kot človek in Bog sem ob tebi lahko izpolnil poslanstvo,
zaradi tvoje bližine sem zmogel pretrpeti izdajstvo in križ.
Mati, ne prosim, da jih na zemlji vodiš v paradiž,
vodi jih v uboštvo duha, da v njih vžgem binkoštni ogenj!
Obvaruj jih hudega na duši in na telesu, v mislih in v volji,
svojo ponižnost jim daj, da bodo razločevali luč in lažni raj,
čuječo modrost jim daj, da v urah preizkušnje slišijo tvoj:
»Nič se ne boj! Bodi zvest! S teboj sem, tvoja Mati!«

Ko sem v nočeh pod tihimi oljkami molil sam,
ko so tudi prijatelji dremotno zaspali
in se je svetloba angela predolgo mudila,
si mi ti, draga Mati, največ pomenila.
Tvoja sočutna, neminljiva milina me je krepila za pot ...

Nataša Ahčin



»... temveč, kakor je svet ta, ki vas je poklical, bodite tudi sami sveti v vsem ravnanju.«

(1 Pt 1,15)

Lepota svetosti je v njeni unikatnosti. Za svetost smo ustvarjeni in rojeni.

Bog ne izbira popolnih, izbira ponižne in slabotne, a z vero v srcu.

Naj Mati Marija podari mladim čuječo modrost, da bodo pogumno odgovorili na Božji klic, naj
prime za roko vse duhovnike, da bi bili zvesti in sveti,
da bi se prepustili ognju Božje ljubezni in Svetega Duha.

Uredniški odbor



*Spoštujmo vsakega človeka: naj
se končajo oboroženi spopadi,
ki krvavijo naš planet, naj
orožje utihne in naj sovraštvo
povsod prepusti prostor
ljubezni, žalitev odpuščanju
in nesoglasja edinosti.*

Papež Frančišek